

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2017/1

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2017 - 1

<p>Zaaknummer: 16/2399/GA Datum uitspraak: 16 januari 2017</p>	<p>Activiteiten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Uiting van goede bejegening dat de directeur rekening houdt met individuele belangen van de gedetineerden, in dit geval een transgender in transitie die zich in detentie in kwetsbare positie bevindt. Niet onmogelijk gebleken om aan redelijke wensen van klaagster tegemoet te komen. Beroep gegrond. Vernietiging uitspraak beklagrechter. Beklag alsnog gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 16/2136/GA Datum uitspraak: 30 december 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Vervoer</p>	<p>Klager alsnog ontvankelijk in beklag. Klager mocht geen bagagedoos met persoonlijke spullen meenemen bij een strafoverplaatsing. Niet valt in te zien waarom dit niet ook bij een strafoverplaatsing mag. Niet gebleken van een beheersrisico. Beklag gegrond, tegemoetkoming €10,=.</p>	<p>Blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 16/2400/GA Datum uitspraak: 28 december 2016</p>	<p>Ordemaatregel afzondering</p>	<p>Ordemaatregel duurt binnen de grenzen van de wet zolang als deze noodzakelijk is. Met vooraf gegeven duur ordemaatregel is niet gezegd dat deze ook zo lang moet voortduren. Beslissing beklagcommissie vindt geen steun in het recht. Beroep directeur gegrond, beklag in zoverre alsnog ongegrond.</p>	<p>Blz. 14</p>

<p>Zaaknummer: 16/3346/GA Datum uitspraak: 22 december 2016</p>	<p>Voorwerpen op cel; Disciplinaire straffen aanleiding</p>	<p>Klagers tv in bewaring genomen om hem bij te brengen dat verwisselen tv niet was toegestaan. Pbw kent een dergelijke 'pedagogische maatregel' niet. Acht dagen geen tv met doorbetaling van huur. Karakter van straf, terwijl directeur klager juist geen straf wilde opleggen. Geen inbeslagname zoals in de Pbw voorzien. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 16/3548/GA Datum uitspraak: 22 december 2016</p>	<p>Roken; Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht wijze van betrachten</p>	<p>Klager heeft met name tijdens recreatie veel last van rook omdat celdeuren dan open zijn. Niet-rokers dienen beschermd te worden tegen tabaksrook. Ontvankelijk beklag. Directeur kan gedetineerden niet verbieden op eigen cel te roken, maar gedetineerde mag geen hinder ondervinden van ruimten waar gerookt mag worden. Niet gebleken van enige inspanning van directeur. Beroep directeur ongegrond, in plaats van toekenning tegemoetkoming wordt directeur opgedragen binnen twee weken maatregelen te treffen.</p>	<p>Blz. 15</p>

<p>Zaaknummer: 16/3008/GA</p> <p>Datum uitspraak: 21 december 2016</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Directeur heeft geen uittreksel van het behandelplan overgelegd. Beroepscommissie acht zich op basis van de overgelegde informatie evenwel voldoende geïnformeerd om op het beroep te beslissen. Beslissing a-dwangbehandeling niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 16/3358/GA</p> <p>Datum uitspraak: 21 december 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>A-dwangbehandeling. Onvoldoende aannemelijk dat klager een gevaar veroorzaakt voor anderen. De feiten en omstandigheden waarop het gevaar wordt gebaseerd, zijn onvoldoende geconcretiseerd. Dit klemt temeer nu directeur behandelplan niet heeft overgelegd. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 16/3197/GA</p> <p>Datum uitspraak: 19 december 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Het in de beslissing genoemde gevaar is onvoldoende geconcretiseerd en vindt onvoldoende steun in de adviezen van de psychiaters. Derhalve onvoldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit een psychiatrische stoornis gevaar veroorzaakt en dat een a-dwangbehandeling noodzakelijk is. Beroep gegrond, tegemoetkoming €50,=.</p>	<p>Blz. 20</p>

<p>Zaaknummer: <u>16/0966/GA</u></p> <p>Datum uitspraak: 16 december 2016</p>	<p>Pbw art. 39 lid 1; European Prison Rules art. 24 onder 1; EVRM art. 8</p>	<p>Verzoek bellen met beeldtelefoon met familie in buitenland. T.a.v. klager wordt ruimschoots aan minimum van art. 39, eerste lid, Pbw voldaan. Pilot voor contact met beeldtelefoon t.t.v. beklag nog niet gestart. Geen strijd met art. 8 EVRM. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 21</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/2011/GA en</u> <u>16/2022/GA</u></p> <p>Datum uitspraak: 15 december 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Persoonlijke verzorging; Tegemoetkoming financieel; Zorgplicht wijze van betrachten</p>	<p>Klachten betreffende niet kunnen bellen met advocaat, niet kunnen douchen en tanden poetsen en niet kunnen luchten, hangen samen met klagers weigering om gedurende zijn verblijf in de strafcel een overall van de inrichting te dragen. Bijzondere omstandigheden aanwezig op grond waarvan een andere beslissing in de rede had gelegen. Door klager aangedragen alternatieven niet overwogen. Klachtformulier niet zo spoedig mogelijk gegeven. Beroepen gegrond, tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/2708/GA</u></p> <p>Datum uitspraak: 13 december 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Intrekking beklag is mogelijk. Uit oogpunt van goede procesorde is vereist dat klager bewust afstand doet van de verdere behandeling van de klacht. Om misverstanden te voorkomen dient de intrekking schriftelijk te geschieden. In dit geval uitgegaan van mondelinge mededeling die op een later moment is betwist. Beroep gegrond, terugverwijzing naar beklagcommissie.</p>	<p>Blz. 24</p>

<p>Zaaknummer: 16/3083/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 december 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Beslissing tot toepassing a-dwangbehandeling na eerdere verlenging. Beroepscommissie oordeelt dat sprake is verlengingsbeslissing. Klager derhalve niet-ontvankelijk in rechtstreeks ingediend beroep en terugverwijzing voor inhoudelijke behandeling van het beklag naar beklagcommissie.</p>	<p>Blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 16/2518/GA</p> <p>Datum uitspraak: 24 november 2016</p>	<p>Bezoek; Motiveringsbeginsel</p>	<p>Verzoek om b.z.t. van klager die op BPG afdeling verblijft kan niet uitsluitend worden afgewezen met een verwijzing naar het geldende beleid, zonder daarbij een eigen belangenafweging te maken. In casu is geen op de persoon toegesneden afweging gemaakt waarin alle omstandigheden zijn meegewogen. Afwijzende beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Beroep van klager gegrond, opdracht tot nieuwe beslissing en geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 16/2997/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Een stoornis is voldoende aannemelijk geworden, maar het daaruit voortvloeiende gevaar niet. Het risico dat klager maatschappelijk achteruit gaat, waardoor resocialisatie niet mogelijk is, kan niet worden gezien als een in de wet bedoeld gevaar. Nu niet is voldaan aan het gevaarscriterium, is het beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 28</p>

<p>Zaaknummer: <u>16/3754/GV</u></p> <p>Datum uitspraak: 10 januari 2017</p>	<p>Verlof strafonderbreking Verlof planmatig</p>	<p>Afwijzing verzoek strafonderbreking niet onredelijk/onbillijk. Klager verblijft in justitieel centrum voor somatische zorg. Uit laatste meting blijkt dat aorta niet is verwijd sinds juni 2015. Aan door medisch adviseur gestelde voorwaarden van stressreductie en behandeling door hypertensiespecialist wordt voldaan. Verhoging bloeddruk na aanvang detentie geen aanleiding voor oordeel dat de verhoogde bloeddrukwaarden, ondanks voorgestelde maatregelen, niet binnen detentie gereguleerd zouden kunnen worden. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 30</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/3583/GV</u></p> <p>Datum uitspraak: 19 december 2016</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Beslissingsbevoegdheid strafonderbreking is gemandateerd aan Staatssecretaris. Nu de belangen van de slachtoffers niet nader zijn benoemd en onderbouwd, kan aan die grond geen doorslaggevende betekenis worden toegekend. Dat geldt ook voor de vrees voor het zich niet houden aan voorwaarden. Klagers gedrag tijdens detentie geeft daarvoor geen aanleiding en de wetgever heeft aan het niet nakomen van voorwaarden al een gevolg verbonden. Nu de directeur positief heeft geadviseerd, wordt het beroep gegrond verklaard. Opdracht tot nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 34</p>

<p>Zaaknummer: <u>16/3790/TA</u></p> <p>Datum uitspraak: 16 januari 2017</p>	<p>Geweld en vrijheidsbeperkende middelen; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klacht over te strakke handboeien tijdens vervoer DV&O. Geen toepassing van geweld. Betreft feitelijk handelen DV&O personeel en daarom niet een voor beklag vatbare beslissing van hoofd inrichting. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>Blz. 36</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/2604/TA</u></p> <p>Datum uitspraak: 12 januari 2017</p>	<p>Urineonderzoek; Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Cannabisgebruik in periode tussen twee urinecontroles is aannemelijk indien THC/ kreatinine-ratio niet binnen gehanteerde halfwaardetijd voor THC van maximaal veertien dagen is gehalveerd. Gebruik in dit geval niet aannemelijk, zodat voortdurend afdelingsarrest onredelijk is. Beroep gegrond; tegemoetkoming € 72,=</p>	<p>Blz. 37</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/3477/TA</u></p> <p>Datum uitspraak: 11 januari 2017</p>	<p>Telefoon; Post; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Het a. zonder klagers toestemming verwijderen van bestanden van zijn mobiele telefoon en b. kopiëren van mapje 'advocatenpost' met daarin digitale advocatenpost van klagers usb-stick naar gegevensdrager inrichting in strijd met wet. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,= voor a.</p>	<p>Blz. 39</p>

<p>Zaaknummer: 16/3492/TA Datum uitspraak: 11 januari 2017</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet gebleken dat klager zodanig onmiddellijk gevaar voor zichzelf of anderen veroorzaakte dat het volstrekt noodzakelijk was b-dwangbehandeling toe te passen. Klager kreeg in ppc a-dwangbehandeling en inrichting had procedure a-dwangbehandeling kunnen opstarten voor komst van klager in inrichting.. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 42</p>
<p>Zaaknummer: 16/3295/TA Datum uitspraak: 20 december 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel Roken</p>	<p>Klager ontvankelijk in beklag over vermeende schending recht op rookvrije ruimte door weigering nemen van meer maatregelen om overlast van roken van buurman op diens kamer te voorkomen. Voldoende maatregelen genomen om hinder te voorkomen. Verder aan klager om deur van zijn kamer bij het verlaten daarvan te sluiten. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 44</p>
<p>Zaaknummer: 16/3218/TA Datum uitspraak: 14 december 2016</p>	<p>Onderzoek verblijfsruimte</p>	<p>Kamercontrole in avonduren op indicatie vanwege verdenking gebruik mobiele telefoon en internet niet onredelijk. Als gevolg daarvan gehele nacht in andere kamer moeten verblijven zou, indien mogelijk, vermeden moeten worden. In dit geval tijdelijk verblijf op andere kamer niet onredelijk. Beroep directeur gegrond. Beklag alsnog ongegrond.</p>	<p>Blz. 46</p>

<p>Zaaknummer: 16/3393/TA</p> <p>Datum uitspraak: 9 december 2016</p>	<p>Mededelingsplicht; Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Wet stelt niet als eis dat voor elke toediening van medicatie binnen het lopende traject van a-dwangbehandeling een schriftelijke mededeling moet worden uitgereikt. Wel als vorm van goede bejegening wenselijk dat arts van te voren medicatiebeleid en wijziging daarin bespreekt. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 47</p>
<p>Zaaknummer: 16/3576/JA</p> <p>Datum uitspraak: 27 december 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Ordemaatregel tijdelijke overplaatsing; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Vermeende schending van recht op passende behandeling. Fase 1 Youturn niet bedoeld voor terugkeer na tijdelijke overplaatsing. Niet aannemelijk dat terugplaatsing naar fase 1 in kader van passende behandeling als noodzakelijk en proportioneel kan worden aangemerkt. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.</p>	<p>Blz. 48</p>
<p>Zaaknummer: 16/3609/JA</p> <p>Datum uitspraak: 23 december 2016</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager moest mogelijk als gevolg van ongelukkige samenloop van omstandigheden m.b.t. zijn groepsgenoten alleen op ITA draaien. Volgens wet verblijven jeugdigen op ITA in beginsel in een groep van twee jeugdigen. Niet gebleken dat contact met andere jongens onmogelijk was. Beklag gegrond, tegemoetkoming € 20,=.</p>	<p>Blz. 50</p>

<p>Zaaknummer: <u>16/3612/JA,</u> <u>16/3786/JA en</u> <u>16/3787/JA</u></p> <p>Datum uitspraak: 23 december 2016</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager dient volgens wet op ITA in beginsel in een groep van twee jeugdigen te verblijven. Plaatsing op kamer vanwege incidenten niet onredelijk. Daarna alleen op groep verblijven en deelnemen aan activiteiten tijdens opbouwprogramma is in strijd met wet. Niet gebleken dat contact met andere jongens onmogelijk was. Beklag deels on- en deels gegrond, tegemoetkoming € 150,=.</p>	<p>Blz. 51</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/3189/JA</u></p> <p>Datum uitspraak: 23 december 2016</p>	<p>Verlof planmatig; Ontvankelijkheid materieel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Weigering één verlof vanwege te late aanvraag door klager is geen intrekking maar beperking van verlof. Niet door directeur aangetoond dat aanvraag zeer laat was. Weigering onredelijk nu klager steeds op tijd verlof heeft aangevraagd en onbetwist heeft verklaard dat anderen die te laat verlof aanvroegen nog wel met verlof mochten. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=</p>	<p>Blz. 54</p>
<p>Zaaknummer: <u>16/2813/JB</u></p> <p>Datum uitspraak: 15 december 2016</p>	<p>Ordemaatregel tenuitvoerlegging elders; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>ITA-plaatsing in kader van correctieplaatsing. Nu selectiefunctaris en zendende inrichting niet tot ITA-plaatsing hebben beslist, moet het er voor worden gehouden dat de ontvangende inrichting daartoe heeft beslist. Beroep ongegrond, verwijzing zaak naar beklagcommissie bij ontvangende inrichting.</p>	<p>Blz. 55</p>

Zaaknummer:

16/2399/GA

Datum uitspraak:

16 januari 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Brand, J.G.A. van den
Bol, mr. A.T.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de p.i.
Ter Peel te Evertsoord

Trefwoorden:

Activiteiten; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 60

Samenvatting:

Uiting van goede bejegening dat de directeur rekening houdt met individuele belangen van de gedetineerden, in dit geval een transgender in transitie die zich in detentie in kwetsbare positie bevindt. Niet onmogelijk gebleken om aan redelijke wensen van klaagster tegemoet te komen. Beroep gegrond. Vernietiging uitspraak beklagrechtter. Beklag alsnog gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Klaagster is een transgender in transitie en bevindt zich in detentie in een kwetsbare positie. Onbestreden is dat de overige medegedetineerden kennis dragen van haar transseksualiteit. Klaagster heeft te kennen gegeven apart te willen douchen. De gedetineerden

douchen in een gemeenschappelijke ruimte die is ingericht met aparte douchehokjes. De beroepscommissie begrijpt dat klaagster vreesde dat medegedetineerden hun nieuwsgierigheid niet zouden kunnen beheersen en zouden proberen over dan wel onder de douchedeur te kijken. Klaagster heeft zich hierdoor tijdens het douchen ongemakkelijk gevoeld.

De beroepscommissie is van oordeel dat als uiting van goede bejegening de directeur rekening houdt met de individuele belangen van de gedetineerde. Dit vereist, zoals in onderhavige zaak, dat wordt gestreefd naar maatwerk.

Klaagster stelt onbestreden dat zij door een personeelslid in de gelegenheid werd gesteld apart te douchen. De beroepscommissie begrijpt hieruit dat het niet onmogelijk is gebleken tegemoet te komen aan de wens van klaagster, terwijl deze wens gelet op de omstandigheden die klaagster heeft geschetst de beroepscommissie niet onredelijk voorkomt. Tegen deze achtergrond moet de beslissing van de directeur om klaagster niet toe te staan separaat te douchen als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt, komt klaagster in aanmerking voor een tegemoetkoming. De beroepscommissie stelt deze vast op € 50,=.

Zaaknummer:

16/2136/GA

Datum uitspraak:

30 december 2016

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de

Bol, mr. A.T.

Mulders, M.J.

Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Vervoer

Artikelen:

Pbw art. 60, 61 lid 5

Samenvatting:

Klager alsnog ontvankelijk in beklag. Klager mocht geen bagagedoos met persoonlijke spullen meenemen bij een strafoverplaatsing. Niet valt in te zien waarom dit niet ook bij een strafoverplaatsing mag. Niet gebleken van een beheersrisico. Beklag gegrond, tegemoetkoming €10,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 61, vijfde lid, van de Pbw dient een klaagschrift te worden ingediend uiterlijk op de zevende dag na die waarop de gedetineerde kennis heeft gekregen van de beslissing waarover hij zich wenst te beklagen. Een na afloop van deze termijn ingediend klaagschrift is niettemin ontvankelijk indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de gedetineerde in verzuim is geweest.

Vast staat dat klager is overgeplaatst op 23 december 2015. Het beklag betreft

de omstandigheid dat klager bij deze overplaatsing geen persoonlijke doos mocht meenemen. Het klaagschrift waarvan klager zegt dat hij dat eind december 2015 heeft ingediend, is niet boven water gekomen. Daarna heeft klager zich op 17 februari 2016 en 19 maart 2016 eveneens beklaagd over deze gang van zaken. In die klaagschriften is ook melding gedaan van een eerder ingediend beklag. Ook op 5 april 2016 heeft klager zich beklaagd over ditzelfde onderwerp. Gelet op het vorenstaande acht de beroepscommissie aannemelijk dat klager eind december 2015 beklag heeft ingediend. Gelet hierop zal de uitspraak van de beklagrechter worden vernietigd en klager alsnog worden ontvangen in zijn beklag.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt. Niet weersproken is dat bij klager sprake was van een strafoverplaatsing. De beroepscommissie begrijpt dat bij een reguliere overplaatsing, anders dan bij een zogenaamde strafoverplaatsing, de gedetineerde in staat wordt gesteld persoonlijk een doos samen te stellen die hij kan meenemen naar de nieuwe inrichting. Niet valt in te zien waarom niet ook in het kader van een strafoverplaatsing de gedetineerde in de gelegenheid gesteld zou kunnen worden om persoonlijk een dergelijke doos samen te stellen. Dit is alleen anders indien de directeur uitdrukkelijk heeft gesteld dat sprake was van een beheersrisico.

In dit geval is klager niet in de gelegenheid gesteld om persoonlijk een doos samen te stellen. Dat er sprake is geweest van een beheersrisico dat

hieraan in de weg zou staan, is gesteld noch gebleken. De beroepscommissie acht de beslissing van de directeur om klager in onderhavig geval niet toe te staan persoonlijk een doos samen te stellen en mee te nemen onredelijk. Het beklag zal daarom gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie zal de tegemoetkoming vaststellen op € 10,=.

Zaaknummer:

16/2400/GA

Datum uitspraak:

28 december 2016

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Rietdijk, L.S. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de locatie Ter Peel

Trefwoorden:

Ordemaatregel afzondering

Artikelen:

Pbw art. 24

Samenvatting:

Ordemaatregel duurt binnen de grenzen van de wet zolang als deze noodzakelijk is. Met vooraf gegeven duur ordemaatregel is niet gezegd dat deze ook zo lang moet voortduren. Beslissing beklagcommissie vindt geen steun in het

recht. Beroep directeur gegrond, beklag in zoverre alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Aan klager is op 30 november 2016 een ordemaatregel van plaatsing in een afzonderingscel voor de duur van veertien dagen opgelegd, die in de locatie Roermond ten uitvoer is gelegd. De ordemaatregel is opgelegd in afwachting van klagers herselectie.

Ingevolge artikel 24, eerste lid, van de Pbw kan de directeur een gedetineerde een ordemaatregel van plaatsing in afzondering opleggen voor ten hoogste twee weken.

De ordemaatregel duurt binnen de grenzen van de wet zolang als deze noodzakelijk is. Dit impliceert dat met een vooraf gegeven duur van de ordemaatregel niet is gezegd, dat deze ook zo lang zal (moeten) voortduren. Bovendien strekte de opgelegde ordemaatregel ertoe klager af te zonderen in afwachting van zijn herselectie voor een normaal beveiligde inrichting en hoe lang die herselectie op zich laat wachten is vooraf niet te zeggen. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de beklagcommissie voor wat betreft de duur van de ordemaatregel niet in stand kan blijven, nu deze geen steun vindt in het recht. Het beroep van de directeur zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd en het beklag zal in zoverre alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3346/GA

Datum uitspraak:

22 december 2016

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der Schagen, J.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie p.i. Arnhem

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Disciplinaire straffen aanleiding

Artikelen:

Pbw art. 45, 51

Samenvatting:

Klagers tv in bewaring genomen om hem bij te brengen dat verwisselen tv niet was toegestaan. Pbw kent een dergelijke 'pedagogische maatregel' niet. Acht dagen geen tv met doorbetaling van huur. Karakter van straf, terwijl directeur klager juist geen straf wilde opleggen. Geen inbeslagname zoals in de Pbw voorzien. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit de verklaring van de directeur ter zitting van de beroepscommissie volgt dat klagers tv acht dagen door klager niet mocht worden gebruikt en in bewaring is gehouden om klager bij te brengen dat het verwisselen van een tv niet was toegestaan. Vaststaat dat de Pbw een dergelijke 'pedagogische

maatregel' niet kent. Uit de toelichting van de directeur blijkt dat klager acht dagen niet heeft kunnen beschikken over een tv en in die tijd de huur van de tv moest doorbetalen. In zoverre heeft de door directeur genomen beslissing het karakter van een straf, terwijl door de directeur is aangegeven dat hij er juist voor heeft gekozen om aan klager geen disciplinaire straf op te leggen. Naar het oordeel van de beroepscommissie is er geen sprake van een inbeslagname zoals in de Penitentiaire beginselenwet voorzien en met inachtneming van de daarvoor geldende regels.

De beroepscommissie zal het beroep van de directeur, gelet op het bovenstaande, ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met wijziging van de gronden.

Zaaknummer:

16/3548/GA

Datum uitspraak:

22 december 2016

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der Schagen, J.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Roken; Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht wijze van betrachten

Artikelen:

Pbw art. 60; Tabaks- en rookwarenwet art. 10; Besluit uitvoering Tabakswet

art. 6.2; Besluit uitvoering rookvrije werkplek, horeca en andere ruimten

Samenvatting:

Klager heeft met name tijdens recreatie veel last van rook omdat celdeuren dan open zijn. Niet-rokers dienen beschermd te worden tegen tabaksrook. Ontvankelijk beklag. Directeur kan gedetineerden niet verbieden op eigen cel te roken, maar gedetineerde mag geen hinder ondervinden van ruimten waar gerookt mag worden. Niet gebleken van enige inspanning van directeur. Beroep directeur ongegrond, in plaats van toekenning tegemoetkoming wordt directeur opgedragen binnen twee weken maatregelen te treffen.

Rechtsoverwegingen:

Door de directeur is niet betwist dat klager zich meermalen heeft gericht tot het personeel met het verzoek maatregelen te treffen tegen de rookoverlast en dat dit niet heeft geleid tot enige beslissing. Dit kan naar het oordeel van de beroepscommissie worden aangemerkt als een verzuim c.q. een weigering om een beslissing te nemen in de zin van artikel 60, tweede lid, Pbw. Klager is derhalve terecht ontvangen in het beklag.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie het volgende. Op grond van artikel 10, eerste lid, van de Tabaks- en rookwarenwet dient een rookverbod ingesteld, aangeduid en gehandhaafd te worden in justitiële inrichtingen. Op grond van het tweede lid van dit artikel kunnen beperkingen worden aangebracht, waarbij onder meer kan worden bepaald dat het rookverbod niet geldt voor onder andere

ruimten in gebouwen.

Uit de Memorie van toelichting bij de Tabaks- en rookwarenwet volgt dat een van de doelstellingen van de wet is de bescherming van de niet-roker tegen tabaksrook.

Artikel 6.2, eerste lid, van het Besluit uitvoering Tabakswet regelt de uitzondering op het rookverbod als bedoeld in artikel 10 van de Tabaks- en rookwarenwet: Onder a. van dit artikel is vermeld dat de verplichting niet geldt in ruimten waar geen inbreuk mag worden gemaakt op de persoonlijke levenssfeer.

De Nota van toelichting bij het Besluit uitvoering rookvrije werkplek, horeca en andere ruimten licht toe dat een verblijfsruimte van een justitiële inrichting als privé wordt aangemerkt.

Uit de hierboven vermelde in de inrichting geldende regelgeving volgt dat enerzijds beoogd dient te worden niet-rokers te beschermen tegen tabaksrook en dat het tevens gedetineerden is toegestaan om te roken in hun eigen verblijfsruimte. Daarbij komt dat tijdens de recreatie de deuren van de verblijfsruimten geopend zijn.

Klager heeft aangegeven dat hij als niet-roker, met name tijdens de recreatie omdat dan de deuren van de verblijfsruimten geopend zijn, veel last heeft van rook. Dit is niet door de directeur betwist en in strijd met de doelstelling volgend uit de Tabaks- en rookwarenwet dat niet-rokers beschermd dienen te worden tegen tabaksrook.

Weliswaar kan de directeur, gelet op

artikel 10, tweede lid van de Tabaks- en rookwarenwet juncto artikel 6.2, eerste lid aanhef en onder a, van het Besluit uitvoering Tabakswet gedetineerden niet verbieden om in de eigen cel c.q.verblijfsruimte te roken en is inherent aan recreatie dat tijdens de recreatie uren de deuren van de verblijfsruimten openstaan, maar naar het oordeel van de beroepscommissie kan van de directeur wel worden verwacht dat hij daadwerkelijk naar een oplossing zoekt om de belangen van niet-rokers te beschermen. Niet is gebleken van enige inspanning van de directeur om tot een oplossing van het probleem te komen. Verwezen zij ook naar een eerdere uitspraak van de beroepscommissie, RSJ 9 december 2014, 14/2680/GA, waarin is bepaald dat de directeur een verantwoordelijkheid heeft om de naleving van het in de inrichting geldende rookverbod te handhaven. Dit houdt, aldus de beroepscommissie, in dat een gedetineerde geen hinder mag ondervinden van ruimten in de inrichting waar wel gerookt mag worden.

In dit licht gezien zal de beroepscommissie het beroep van de directeur ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie ten aanzien van de gegrondheid van het beklag bevestigen met deels aanvulling van de gronden. In plaats van het toekennen van een tegemoetkoming draagt zij de directeur op binnen twee weken na ontvangst van deze uitspraak ter zake maatregelen te treffen.

Zaaknummer:

16/3008/GA

Datum uitspraak:

21 december 2016

Beroepscommissie:

Soffers, mr. M.
Meer, C.W. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Pbw art. 46a t/m 46e

Samenvatting:

Directeur heeft geen uittreksel van het behandelplan overgelegd. Beroepscommissie acht zich op basis van de overgelegde informatie evenwel voldoende geïnformeerd om op het beroep te beslissen. Beslissing a-dwangbehandeling niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In eerdere uitspraken (waaronder RSJ 10 oktober 2016, 16/1965/GA) heeft de beroepscommissie opgesomd (onder a. tot en met g.) welke informatie aan haar dient te worden verstrekt ten behoeve van haar beoordeling van een bestreden directeursbeslissing tot het toepassen van a-dwangbehandeling. Die informatie moet staan in een aan de beroepscommissie toe te zenden (uittreksel van het) behandelplan, dan wel in andere overgelegde stukken.

De behandelend psychiater heeft op

11 augustus 2016 een advies aan de directeur uitgebracht. De directeur heeft aangevoerd dat het advies aan de directeur tevens een uittreksel van het behandelplan is. Zoals de beroepscommissie eerder heeft bepaald, kan een advies aan de directeur niet gelijk worden gesteld aan een behandelplan.

De beroepscommissie ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of met de door de directeur overgelegde informatie voldoende is komen vast te staan of voldaan is aan de (wettelijke) vereisten voor toepassing van a-dwangbehandeling. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag bevestigend.

Uit de verklaringen van de behandelend psychiater en de niet bij de behandeling betrokken psychiater komt het volgende naar voren. In het behandelplan is voorzien in de mogelijkheid tot toepassing van a-dwangbehandeling. Bij klager is sprake van schizofrenie, type paranoïde. Er is sprake van gevaar dat klager maatschappelijk te gronde gaat en zichzelf in ernstige mate zal verwaarlozen. Klagers cel is vaak ernstig vervuild. Kortgeleden heeft een schoonmaakploeg zijn cel moeten reinigen. Overal lagen etensresten. Bepaalde kledingstukken waren dusdanig vies dat deze niet meer gewassen konden worden en zijn weggegooid. Klager komt zijn cel niet meer uit. Hij maakt een sterk in zichzelf gekeerde indruk. Voorts is sprake van gevaar voor de algemene veiligheid van personen en goederen. In klagers cel zijn overal uitgedrukte sigarettenpeuken aangetroffen. Klager heeft tijdens

een eerder verblijf in een Extra Zorgvoorziening (EZV) brand gesticht op cel. Voormelde gevaren komen voort uit psychotische belevingen. Toepassing van a-dwangbehandeling is de enige manier om het gevaar af te wenden. Er wordt getwijfeld over de medicatietrouwheid van klager. Met hem is vaak gesproken over de noodzaak van het innemen van medicatie, maar dit is niet afdoende geweest. Gebleken is dat klagers toestandsbeeld verbetert als hij medicatie inneemt.

De beroepscommissie volgt het betoog van klagers raadvrouw dat de niet bij de behandeling betrokken psychiater geen gedegen onderzoek heeft verricht niet, nu het binnen de competentie van een psychiater valt te bepalen hoeveel tijd nodig is voor het opstellen van een advies aan de directeur inzake een dwangbehandeling.

Gelet op het vorenstaande acht de beroepscommissie aannemelijk dat klager een psychiatrische stoornis heeft en dat hij vanuit die stoornis gevaar als bedoeld in art. 46a van de Pbw veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Daarbij overweegt de beroepscommissie dat klager zijn stelling, dat de vervuiling van zijn cel niet in relatie stond tot zijn stoornis maar het gevolg was van stress in verband met zijn strafzaak, niet aannemelijk heeft gemaakt. Voorts is de beroepscommissie van oordeel dat de gekozen dwangbehandeling voldoet

aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij klager een dwangbehandeling als bedoeld in art. 46d, aanhef en onder a, van de Pbw voor de duur van drie maanden toe te passen kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3358/GA

Datum uitspraak:

21 december 2016

Beroepscommissie:

Soffers, mr. M.
Meer, C.W. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 46a lid 2, 46d aanhef en onder
a

Samenvatting:

A-dwangbehandeling. Onvoldoende aannemelijk dat klager een gevaar veroorzaakt voor anderen. De feiten en omstandigheden waarop het gevaar wordt gebaseerd, zijn onvoldoende geconcretiseerd. Dit klemt temeer nu directeur behandelplan niet heeft overgelegd. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van art. 46d, aanhef en onder a, van de Pbw vindt als uiterste middel geneeskundige behandeling plaats voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestesvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen (a-dwangbehandeling).

In art. 46a van de Pbw is omschreven wat onder 'gevaar' in vorenbedoelde zin wordt verstaan:

"(...)

2. gevaar voor een of meer anderen, hetgeen onder meer bestaat uit: a. het gevaar dat de gedetineerde een ander van het leven zal beroven of hem ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen; b. het gevaar voor de psychische gezondheid van een ander; c. het gevaar dat de gedetineerde een ander, die aan zijn zorg is toevertrouwd, zal verwaarlozen; (...)."

Uit de schriftelijke mededeling van de bestreden beslissing en de verklaringen van de behandelend psychiater en de niet bij de behandeling betrokken psychiater komt ten aanzien van het gevaar het volgende naar voren. Er bestaat gevaar voor een plotselinge uitbarsting van agressie en fysiek geweld richting personeel en medegedetineerden. In april 2016 is b-dwangbehandeling toegepast vanwege verbale agressie richting personeel. Klager heeft medio 2016 tegen een medegedetineerde gezegd dat klager hem zal doden als klager hem ziet. Klager heeft een eigen alarmsysteem in zijn verblijfsruimte gemaakt door een

blikje op de deurhendel te plaatsen en een stoel of prullenbak tegen de deur te zetten. Tegenspraak van behandelaren wordt niet goed geduld en met geschreeuw en stemverheffing teniet gedaan.

De beroepscommissie is van oordeel dat uit de verstrekte informatie onvoldoende aannemelijk is geworden dat klager een gevaar veroorzaakt voor anderen zoals bedoeld in art. 46a, tweede lid, van de Pbw. Weliswaar is het de beroepscommissie duidelijk dat klager zich verbaal agressief heeft uitgelaten, echter geen nadere informatie wordt verschaft over de frequentie, de wijze, de aard/intensiteit en de context waarbinnen klager deze uitlatingen heeft gedaan. Zo blijkt uit de verstrekte informatie noch het verhandelde ter zitting onder welke omstandigheden klager de bedreiging richting de medege-detineerde heeft geuit. Evenmin wordt in de stukken de verbale agressie van klager richting personeel geconcretiseerd. Gelet op het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat de feiten en omstandigheden waarop het gevaar wordt gebaseerd onvoldoende zijn geconcretiseerd in de door de directeur overgelegde informatie. Dit klemt des te meer, nu de directeur geen (uittreksel van het) behandelplan heeft overgelegd. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij acht termen aanwezig om klager een tegemoetkoming toe te kennen en zij zal deze vaststellen op € 50,=.

Zaaknummer:

16/3197/GA

Datum uitspraak:

19 december 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Korthals Altes, mr. W.F.
Selnick Marzullo, drs. M.J.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d aanhef en onder a

Samenvatting:

Het in de beslissing genoemde gevaar is onvoldoende geconcretiseerd en vindt onvoldoende steun in de adviezen van de psychiaters. Derhalve onvoldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit een psychiatrische stoornis gevaar veroorzaakt en dat een a-dwangbehandeling noodzakelijk is. Beroep gegrond, tegemoetkoming €50,=.

Rechtsoverwegingen:

Ter zitting is afgesproken dat klager zou nadenken over het geven van toestemming aan de directeur voor het verstrekken van zijn behandelplan aan de beroepscommissie. Binnen een week zou hierover via klagers raadsman uitsluitel worden gegeven. De beroepscommissie heeft het behandelplan niet ontvangen. Desondanks acht de beroepscommissie

zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen, nu de voor een beoordeling benodigde informatie uit de door de directeur overgelegde stukken kan worden verkregen.

Op grond van artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw vindt als uiterste middel geneeskundige behandeling plaats, voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen (a-dwangbehandeling).

In de beslissing van 15 september 2016 is vermeld dat de dwangbehandeling volstrekt noodzakelijk is vanwege het volgende gevaar: "Gevaar dat u anderen letsel toebrengt dan wel om het leven zult brengen en alsmede het risico op persoonlijke teloorgang".

Voor de vaststelling van het gestelde gevaar dienen op de situatie in detentie toegesneden feiten en omstandigheden te worden aangevoerd, waaruit de relatie met de stoornis en de aannemelijkheid van het gevaar kunnen worden afgeleid.

Het in de beslissing genoemde gevaar is onvoldoende geconcretiseerd en vindt onvoldoende steun in de adviezen van de psychiaters. Over klager wordt bizar gedrag beschreven, maar concrete, recente voorbeelden van fysiek dreigend gedrag zijn er niet. Van de voorbeelden die in het advies van 4 september 2016 worden genoemd, heeft het laatste zich in 2012 voorgedaan. Om voor het

gevaar op herhaling van geweld terug te grijpen naar klagers veroordeling voor een levensdelict 17 jaar geleden is onvoldoende.

Voorts is naar het oordeel van de beroepscommissie onvoldoende gebleken dat is getracht andere middelen te benutten. Uit hetgeen ter zitting naar voren is gebracht, blijkt dat al drie weken na klagers terugplaatsing naar unit 4 tot toepassing van a-dwangbehandeling is beslist. Bovendien kan de beroepscommissie niet volgen waarom thans met een a-dwangbehandeling van drie maanden zou moeten worden gestart, terwijl hij mogelijk pas over een jaar in vrijheid wordt gesteld.

Gelet hierop is onvoldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit een psychiatrische stoornis gevaar als bedoeld in artikel 46d aanhef en onder a veroorzaakt en dat een a-dwangbehandeling noodzakelijk is. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. Gelet op de einddatum van de a-dwangbehandeling zijn er termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager van € 50,=.

Zaaknummer:
16/0966/GA

Datum uitspraak:
16 december 2016

Beroepscommissie:
Bas, mr. C.M. van der
Coumans, mr. A.G.

Waarden, mr. A. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Telefoon

Artikelen:

Pbw art. 39 lid 1; European Prison Rules art. 24 onder 1; EVRM art. 8

Samenvatting:

Verzoek bellen met beeldtelefoon met familie in buitenland. T.a.v. klager wordt ruimschoots aan minimum van art. 39, eerste lid, Pbw voldaan. Pilot voor contact met beeldtelefoon t.t.v. beklag nog niet gestart. Geen strijd met art. 8 EVRM. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De Pbw regelt in Hoofdstuk VII de contacten met de buitenwereld. Het betreft briefwisseling, bezoek en telefoneren. Communicatie met behulp van het internet is niet geregeld. Artikel 24, onder 1, van de European Prison Rules (Rec(2006)2, geaccepteerd door de Raad van Ministers op 11 januari 2006) luidt als volgt: "Prisoners shall be allowed to communicate as often as possible by letter, telephone or other forms of communication with their families, other persons and representatives of outside organisations and to receive visits from these persons". De toelichting op deze aanbeveling luidt: "Loss of liberty should not entail loss of contact with the outside world. On the contrary, all prisoners are entitled to contact and prison authorities should strive to create the circumstances to allow them to maintain it as best as possible. Traditionally such contact has been

by way of letters, telephone calls and visits, but prison authorities should be alert to the fact that modern technology offers new ways of communicating electronically. As these develop, new techniques of controlling them are emerging too and it may be possible to use them in ways that do not threaten safety or security. Contact with the outside world is vital for counteracting the potential damaging effects of imprisonment".

Gedetineerden hebben, op grond van artikel 39, eerste lid, Pbw, het recht ten minste eenmaal per week gedurende tien minuten een of meer telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. De hieraan verbonden kosten komen, tenzij de directeur anders bepaalt, voor rekening van de gedetineerde. Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de beroepscommissie vast dat ten aanzien van klager aan dit minimum ruimschoots wordt voldaan nu klager iedere dag zijn familie mocht bellen. Bovendien kon klager eenmaal per twee weken op kosten van de inrichting met zijn familie telefoneren.

Uit de toelichting van de directeur ter zitting volgt dat sinds april / mei 2016 een pilot gaande is waarbij door een klein groepje gedetineerden gebruik wordt gemaakt van Facetime teneinde met de buitenwereld te communiceren. Na evaluatie wordt deze pilot mogelijk uitgebreid.

Nu ruimschoots wordt voldaan aan artikel 39, eerste lid, Pbw en de pilot voor contact via een beeldverbinding ten tijde van het beklag nog niet

was gestart en de pilot na evaluatie mogelijk zal worden uitgebreid, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing tot afwijzing van klagers verzoek om met zijn familie te skypen (thans) niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt en evenmin als in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het beroep zal ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden bevestigd met aanvulling van de gronden.

Voor zover klager heeft verzocht een foto naar zijn familie te mogen sturen, overweegt de beroepscommissie dat dit geen onderdeel uitmaakt van het beklag. Klager zal in zoverre dan ook niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beroep.

Zaaknummer:

16/2011/GA en 16/2022/GA

Datum uitspraak:

15 december 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Bartelds, mr. J.I.M.W.
Korthals Altes, mr. W.F.
Jousma, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de penitentiaire inrichting (p.i.) Vught

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Persoonlijke verzorging; Tegemoetkoming financieel; Zorgplicht wijze van betrachten

Artikelen:

Pbw art. 60; Regeling straf- en afzonderingscel penitentiaire inrichtingen art. 28

Samenvatting:

Klachten betreffende niet kunnen bellen met advocaat, niet kunnen douchen en tanden poetsen en niet kunnen luchten, hangen samen met klagers weigering om gedurende zijn verblijf in de strafcel een overall van de inrichting te dragen. Bijzondere omstandigheden aanwezig op grond waarvan een andere beslissing in de rede had gelegen. Door klager aangedragen alternatieven niet overwogen. Klachtformulier niet zo spoedig mogelijk gegeven. Beroepen gegrond, tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van b. Op grond van artikel 60, eerste lid, van de Pbw kan een gedetineerde bij de beklagcommissie beklag over een hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing doen. In het derde lid is bepaald dat de directeur zorg draagt dat een gedetineerde die beklag wenst te doen, daartoe zo spoedig mogelijk in de gelegenheid wordt gesteld. De beroepscommissie acht voldoende aannemelijk geworden dat klager eerst na twee dagen na zijn verzoek een klachtformulier heeft gekregen. Dat is niet zo spoedig mogelijk als hiervoor bedoeld. Een gedetineerde moet, zeker als hij in de strafcel verblijft, in staat worden gesteld om tijdig beklag te doen en op grond van artikel 66 van de Pbw een schorsingsverzoek in te dienen. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen

van een tegemoetkoming aan klager van na te noemen hoogte.

Ten aanzien van a, c en d. Deze klachten hangen samen met de weigering van klager een overall van de inrichting te dragen gedurende zijn verblijf in de strafcel.

Op grond van artikel 28 van de Regeling wordt de gedetineerde bij plaatsing in straf- of afzonderingscel van rijkswege voorzien van kleding. In bijzondere omstandigheden kan de directeur anders bepalen. Naar het oordeel van de beroepscommissie waren er, gelet op de persoonlijke achtergrond van klager (o.a. dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis) en zijn daarop gegronde herhaalde weigering om de overall te dragen, bijzondere omstandigheden aanwezig op grond waarvan een andere beslissing van de directeur dan die om klager te verplichten om de overall te dragen in de rede had gelegen. Klager heeft reële en eenvoudig te realiseren alternatieven aangedragen, maar deze zijn niet overwogen, althans daarvan is niet gebleken. In elk geval is niet duidelijk gemaakt, waarom een van die alternatieven in het licht van klagers situatie niet aan de orde kon zijn. Als gevolg hiervan heeft klager geen gebruik kunnen maken van zijn recht op luchten, persoonlijke verzorging en contact met zijn advocaat. Die beslissing moet bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager van na te

noemen hoogte.

Ten aanzien van e. Het feit dat klager op 15 februari 2016 niet mocht bellen met zijn advocaat, betreft een nieuwe beslissing van de directeur waartegen beklag openstaat. Het beroep is derhalve gegrond, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ontvankelijk worden verklaard. Om proceseconomische redenen zal de beroepscommissie het beklag zelf beoordelen. Op dezelfde gronden als genoemd onder a, c en d zal de beroepscommissie het beklag gegrond verklaren en klager een tegemoetkoming toekennen van na te noemen hoogte.

Zaaknummer:

16/2708/GA

Datum uitspraak:

13 december 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Boone, mr. M.
Korthals Altes, mr. W.F.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 61, 69

Samenvatting:

Intrekking beklag is mogelijk. Uit oogpunt van goede procesorde is vereist dat klager bewust afstand doet van de verdere behandeling van de klacht.

Om misverstanden te voorkomen dient de intrekking schriftelijk te geschieden. In dit geval uitgegaan van mondelinge mededeling die op een later moment is betwist. Beroep gegrond, terugverwijzing naar beklagcommissie.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft een klacht gedateerd op 9 mei 2016 bij de beklagcommissie ingediend.

De maandcommissaris heeft gerapporteerd dat klager tijdens haar laatste bezoek op 27 mei 2016 heeft gezegd dat hij zijn beklag niet zou doorzetten. Wel wilde hij de gang van zaken nog met zijn advocaat bespreken. Op 15 juli 2016 heeft klagers raadsman, mr. R. A. van der Horst, nagevraagd bij de beklagcommissie of de klacht met kenmerk NM2016/380 op de beklagzitting van 20 juli 2016 behandeld zou worden, tegelijkertijd met de klacht met kenmerk NM2016/365 die reeds op zitting gepland stond. Klagers raadsman heeft bericht dat klacht 365 kon worden ingetrokken, maar dat klager klacht 380 uitdrukkelijk wenste voort te zetten. De commissie van toezicht blijft echter vasthouden aan de mededeling van klager op 27 mei 2016 en beschouwt klacht 380 als ingetrokken.

Klager kan in zijn beroep worden ontvangen, nu de beroepscommissie de beslissing de klacht als ingetrokken te beschouwen gelijk stelt met een uitspraak van de beklagcommissie waartegen op grond van artikel 69, eerste lid, van de Pbw beroep open staat.

De wettelijke regels bevatten geen voorschriften voor het intrekken van klachten. Intrekking is wel mogelijk. Uit

het oogpunt van een goede procesorde is dan wel vereist dat klager bewust afstand van de verdere behandeling van het beklag doet. Naar het oordeel van de beroepscommissie betekent dit, om misverstanden te voorkomen, dat de intrekking schriftelijk geschiedt. Nu in dit geval is uitgegaan van een mondelinge mededeling van klager, die op een later moment namens klager is betwist, is geen sprake van een rechtsgeldige intrekking van de klacht. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de zaak zal worden teruggewezen naar de beklagcommissie teneinde te oordelen over het hier aan de orde zijnde beklag.

Zaaknummer:

16/3083/GA

Datum uitspraak:

12 december 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Burke, U.P.
Meer, C.W. van der
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Ontvankelijkheid
formeel

Artikelen:

Pbw art. 46d aanhef en onder a, 46e lid
5

Samenvatting:

Beslissing tot toepassing
a-dwangbehandeling na eerdere
verlenging. Beroepscommissie oordeelt

dat sprake is verlengingsbeslissing. Klager derhalve niet-ontvankelijk in rechtstreeks ingediend beroep en terugverwijzing voor inhoudelijke behandeling van het beklag naar beklagcommissie.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft rechtstreeks beroep ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van 1 september 2016 om bij hem een behandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw, toe te passen. De beroepscommissie zal eerst beoordelen of klager in zijn beroep kan worden ontvangen.

Op 12 januari 2016 heeft de directeur van het PPC van het Justitieel Complex Zaanstad beslist bij klager een dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw, toe te passen. Tegen deze beslissing heeft klager beroep ingesteld bij de beroepscommissie. Bij uitspraak van 5 april 2016 (RSJ 5 april 2016, 16/100/GA) heeft de beroepscommissie het beroep van klager ongegrond verklaard. De toepassing van deze a-dwangbehandeling liep af op 12 april 2016, maar is verlengd voor de duur van drie maanden en is op 12 juli 2016 geëindigd. Op 1 september 2016 heeft de directeur van het PPC beslist wederom bij klager een behandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw, toe te passen. Nu de in het beroep zijnde beslissing tot a-dwangbehandeling op 1 september 2016 – en derhalve binnen zes maanden na afloop van de termijn (op 12 april 2016) als bedoeld in artikel 46d, onder a, van de Pbw – is genomen, is sprake van een verlengingsbeslissing als

bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw.

In artikel 72, derde lid, van de Pbw is bepaald dat tegen de beslissing als bedoeld in het eerste lid van artikel 46e van de Pbw – de eerste definitieve beslissing tot a-dwangbehandeling – rechtstreeks beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

De verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw, wordt in artikel 72, derde lid, van de Pbw niet genoemd. De wetgever heeft daarmee niet voorzien in een rechtstreeks beroep tegen de verlengingsbeslissing. Daarbij acht de beroepscommissie het van belang dat blijkens de wetsgeschiedenis in geval van voortzetting van dwangbehandeling een zwaardere motivering wordt verlangd (Kamerstukken I 2011-2012, 32 337, C (MvA)). Dit uitgangspunt rechtvaardigt in geval van verlenging als de onderhavige een toetsmogelijkheid in twee instanties.

Tegen de verlengingsbeslissing van de directeur staat dan ook beklag en, vervolgens, beroep open. De beroepscommissie zal klager derhalve niet-ontvankelijk verklaren in zijn (rechtstreekse) beroep tegen de beslissing van 1 september 2016 en zal de zaak ter inhoudelijke behandeling terugverwijzen naar de beklagcommissie.

Zaaknummer:

16/2518/GA

Datum uitspraak:

24 november 2016

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Mulders, M.J.
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie De Schie
te Rotterdam

Trefwoorden:

Bezoek; Motiveringsbeginsel

Artikelen:

Regeling model huisregels penitentiaire
inrichtingen (Brief van 17 november
2015, kenmerk DJI 701948); Pbw art.
38

Samenvatting:

Verzoek om b.z.t. van klager die op BPG
afdeling verblijft kan niet uitsluitend
worden afgewezen met een verwijzing
naar het geldende beleid, zonder
daarbij een eigen belangenafweging te
maken. In casu is geen op de persoon
toegesneden afweging gemaakt waarin
alle omstandigheden zijn meegewogen.
Afwijzende beslissing is niet voldoende
gemotiveerd. Beroep van klager
gegrond, opdracht tot nieuwe beslissing
en geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

In het licht van het arrest van het
EHRM van 9 juli 2013 inzake Varnas vs
Litouwen, klachtnummer 42615/06 en

de uitspraken van de beroepscommissie
(zie met name RSJ 8 augustus 2014,
14/1038/GA), is eerder beslist dat de
directeur bij gedetineerden die in een
huis van bewaring verblijven het verzoek
om b.z.t. van geval tot geval dient te
beoordelen en daarbij een concreet op
de verzoeker toegesneden beslissing te
nemen. Een enkele verwijzing naar het
beleid is niet voldoende voor afwijzing
van een verzoek om b.z.t.

Op 30 september 2015 is namens klager
beklag ingediend omdat de directeur
geen b.z.t. wilde verlenen aan klager.
De toen geldende Circulaire van 8
september 2000
(nr. 5041936/00/DJI, Stcrt. 2000, 176)
is ingetrokken op 17 november 2015.
In de daarop volgende wijziging van de
Regeling model huisregels penitentiaire
inrichtingen is het beleid voor het
verlenen van b.z.t. aangepast (Brief
van 17 november 2015, kenmerk DJI
701948). Op grond van de (gewijzigde)
Regeling model huisregels penitentiaire
inrichtingen komt een gedetineerde
die verblijft op een BPG overigens (nog
steeds) niet in aanmerking voor het
ontvangen van b.z.t.

De beroepscommissie constateert dat
de directeur in het geval van klager
het verzoek om b.z.t. niet kon afwijzen
met uitsluitend een verwijzing naar het
geldende beleid, zonder daarbij een
eigen belangenafweging te maken.
De beroepscommissie overweegt daarbij
als volgt. Vast staat dat klager op de
BPG verblijft van de locatie De Schie.
Hij verblijft in een individueel regime.
De beroepscommissie is van oordeel
dat de status van een gedetineerde en
het regime waarin hij verblijft niet per

definitie doorslaggevend zijn voor het wel of niet toestaan van het ontvangen van b.z.t.

Omstandigheden die onderdeel uitmaken van deze individuele belangenafweging zijn onder meer de duur van de detentie, de noodzaak van extra beveiliging, de veiligheid van het bezoek en het gedrag dat een gedetineerde in de detentiesituatie vertoont.

Met betrekking tot klager is van belang dat het enkele jaren durende boeienregime met de hieraan inherent vergaande beperkingen in de bewegingsvrijheid vanaf 2015 is afgebouwd en klager in deze periode goed gedrag heeft vertoond. Klager heeft voorts al een lange detentie ondergaan en zal in elk geval de komende twee jaren nog in een penitentiaire inrichting verblijven alvorens hij opnieuw in een TBS-inrichting wordt geplaatst. Bovendien heeft de (voormalig) directeur de verwachting gewekt dat klager b.z.t. zou kunnen ontvangen. Nu er intensief contact is geweest met klagers raadvrouw hierover, mocht klager daarop vertrouwen, ook al is geen sprake van een concrete toezegging. De mogelijkheid en noodzaak van het treffen van aanvullende beveiligingsmaatregelen zijn niet onderzocht.

Nu de directeur geen op de persoon toegesneden afweging heeft gemaakt waarin de voorgenoemde omstandigheden zijn meegewogen, oordeelt de beroepscommissie dat de afwijzende beslissing niet voldoende is gemotiveerd. Zij zal het beklag daarom alsnog gegrond verklaren. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig om een tegemoetkoming toe

te kennen, omdat de gevolgen van de bestreden beslissing ongedaan gemaakt kunnen worden. Zij zal de directeur opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

Zaaknummer:

16/2997/GA

Datum uitspraak:

11 november 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Burke, U.P.

Meer, C.W. van der Meer
Blankenspoor, S.. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d

Samenvatting:

Een stoornis is voldoende aannemelijk geworden, maar het daaruit voortvloeiende gevaar niet. Het risico dat klager maatschappelijk achteruit gaat, waardoor resocialisatie niet mogelijk is, kan niet worden gezien als een in de wet bedoeld gevaar. Nu niet is voldaan aan het gevaarscriterium, is het beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Als uiterste middel kan een geneeskundige behandeling onder dwang plaatsvinden, als sprake is van:

- “1. gevaar voor de gedetineerde, die het veroorzaakt, hetgeen onder meer bestaat uit:
- a. het gevaar dat de gedetineerde zich van het leven zal beroven of zichzelf ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen;
 - b. het gevaar dat de gedetineerde maatschappelijk te gronde gaat;
 - c. het gevaar dat de gedetineerde zichzelf in ernstige mate zal verwaarlozen;
 - d. het gevaar dat de gedetineerde met hinderlijk gedrag agressie van anderen zal oproepen;
2. gevaar voor een of meer anderen, hetgeen onder meer bestaat uit:
- a. het gevaar dat de gedetineerde een ander van het leven zal beroven of hem ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen;
 - b. het gevaar voor de psychische gezondheid van een ander;
 - c. het gevaar dat de gedetineerde een ander, die aan zijn zorg is toevertrouwd, zal verwaarlozen;
3. gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen.”

De directeur heeft de beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht. In navolging van het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw heeft de directeur de verklaringen van die psychiaters overgelegd. Voorts is namens de directeur een uittreksel uit klagers behandelplan overgelegd, waarin de mogelijkheid tot toepassing van dwangbehandeling met medicatie ten aanzien van klager is vermeld.

Uit de verklaringen van de psychiaters en het behandelplan komt het volgende naar voren. Klager is gediagnostiseerd met schizofrenie van het paranoïde type. Klager trekt zich veel terug in zijn verblijfsruimte en heeft weinig contact. Hij is afwerend en bozig in het contact. Soms is hij onsamenvattend en associatief. Het bewustzijn is helder, zijn aandacht en concentratie zijn verlaagd en hij is snel afgeleid. Klagers oriëntatie is gestoord met betrekking tot plaats, het denken is formeel en inhoudelijk gestoord en er is sprake van verzanden, verhoogde associatie, wanen en vermoedelijk hallucinaties. Er is sprake van ernstige kritiek- en oordeelsstoornissen. Er is sprake van het gevaar dat klager maatschappelijk te gronde gaat (artikel 46a, eerste lid, onder b, van de Pbw). Klager wijst vanuit inhoudelijke denkstoornissen alle ondersteuning af en geeft geen toestemming om machtigingsformulieren te tekenen. Door zijn psychiatrische ziekte kan klager zijn zaken – zoals inschrijvingen en afspraken met de ziektekostenverzekeraars en schuldeisers – niet naar behoren regelen. Hierdoor loopt hij het gevaar maatschappelijk achteruit te gaan. Resocialisatie is hierdoor niet mogelijk. Het is dat klager in het PPC verblijft, waar hem in een hoog gestructureerde en beveiligde setting alle steun gegeven wordt, dat hij niet verwaarloost. Naar inschatting verbetert de psychiatrische stoornis zonder medicamenteuze behandeling niet en is niet op andere wijze te behandelen. Antipsychotica zijn een doelmatig middel om het psychotisch beeld te behandelen en daarmee het gevaar af te wenden.

Uit de verstrekte informatie is voldoende aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft. Vervolgens dient de beroepscommissie de vraag te beantwoorden of voldoende aannemelijk is dat klager vanuit die stoornis een gevaar veroorzaakt zoals bedoeld in artikel 46a van de Pbw. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet aannemelijk geworden. Het risico dat klager, doordat hij zijn zaken niet naar behoren kan regelen, maatschappelijk achteruit gaat, waardoor resocialisatie niet mogelijk is, kan niet worden gezien als een in de wet bedoeld gevaar. Aldus is niet voldaan aan het zogenoemde gevaarscriterium. Het beroep wordt daarom gegrond verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie acht termen aanwezig om klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

16/3754/GV

Datum uitspraak:

10 januari 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking; Verlof
planmatig

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de

inrichting art. 37

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking niet onredelijk/onbillijk. Klager verblijft in justitieel centrum voor somatische zorg. Uit laatste meting blijkt dat aorta niet is verwijd sinds juni 2015. Aan door medisch adviseur gestelde voorwaarden van stressreductie en behandeling door hypertensiespecialist wordt voldaan. Verhoging bloeddruk na aanvang detentie geen aanleiding voor oordeel dat de verhoogde bloeddrukwaarden, ondanks voorgestelde maatregelen, niet binnen detentie gereguleerd zouden kunnen worden. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

a. Bericht van 24 oktober 2016 waarbij klager is geïnformeerd over de hervatting van zijn detentie per 6 november 2016.

Voor zover het beroep is gericht tegen de brief van 24 oktober 2016, overweegt de beroepscommissie dat ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Pbw beroep openstaat tegen een beslissing aangaande verlof, voor zover hier ingevolge artikel 60, eerste en tweede lid, van de Pbw geen beklag openstaat. Aan klager is bij beslissing van 5 oktober 2016 door de Staatssecretaris strafonderbreking verleend. De periode voor strafonderbreking liep af op 6 november 2016. Bij brief van 24 oktober 2016 is klager geïnformeerd over de hervatting van zijn detentie op 6 november 2016. Naar het oordeel van de beroepscommissie betreft voornoemde brief geen beslissing aangaande verlof nu de periode voor

strafonderbreking van rechtswege eindigt en klager in de brief van 24 oktober 2016 enkel wordt geïnformeerd over de voortzetting van zijn detentie. De beroepscommissie verklaart klager in zoverre dan ook niet-ontvankelijk in zijn beroep.

b. Beslissing van 31 oktober 2016 tot afwijzing van klagers verzoek tot het tijdelijk verlaten van de inrichting in het kader van strafonderbreking.

Klager ondergaat een gevangenisstraf van vier jaar met aftrek, onder meer wegens oplichting en valsheid in geschrifte. De einddatum van klagers detentie is gesteld op 9 mei 2018.

Klagers detentie is op 3 september 2014 aangevangen. Klager verbleef destijds in de p.i. Lelystad. Van 3 juli 2015 tot en met 31 juli 2015 is klager, met toestemming van de directeur van de p.i. Lelystad en op verzoek van dokter B., opgenomen geweest in het TweeSteden ziekenhuis te Tilburg. Bij beslissing van 30 juli 2015 is klagers verzoek om strafonderbreking afgewezen. In RSJ 14 augustus 2015, 15/2552/GV- eindbeslissing is het daartegen door klager ingestelde beroep ongegrond verklaard. Klager is van 19 november 2015 tot 21 december 2015 gedetineerd geweest in het JCvSZ.

Bij beslissingen van respectievelijk 21 december 2015, 16 maart 2016, 15 juni 2016, 7 juli 2016 en 5 oktober 2016 is aan klager strafonderbreking verleend wegens zijn slechte gezondheidstoestand dan wel omdat hij door de medisch adviseur tijdelijk detentieongeschikt was bevonden.

Bij beslissing van 31 oktober 2016 is klagers verzoek om strafonderbreking afgewezen. Bij uitspraak van 3 november 2016 heeft de voorzieningenrechter bij de rechtbank Den Haag klagers verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen (C/09/520662/KG ZA 16-1306). Klagers detentie is op 6 november 2016 voortgezet na afloop van de bij beslissing van 5 oktober 2016 verleende strafonderbreking en sindsdien is hij gedetineerd in het JCvSZ. Thans is in beroep de beslissing van 31 oktober 2016 aan de orde.

Op grond van artikel 37 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting kan strafonderbreking worden verleend wegens dringende redenen van lichamelijke of psychische aard, gelegen in de persoon van de gedetineerde, indien en voor zover de inrichtingsarts heeft bevestigd dat deze redenen aan de voortzetting van detentie in de weg staan.

Uit de stukken volgt dat klager kampt met verschillende medische problemen, waaronder hypertensie (hoge bloeddruk), verwijding van zijn aorta, lever- en longproblematiek, een slaapapneu-syndroom en obesitas.

Medisch advies met betrekking tot voorwaarden voor voortzetting van de detentie.

Op 17 oktober 2016 heeft de medisch adviseur desgevraagd in het kader van de verzochte verlenging van de strafonderbreking informatie opgevraagd bij dokter H.S., cardio thoracaal chirurg. In het advies is het volgende vermeld:

“Op 30 september 2016 onderging klager een CT-scan van zijn aorta. De uitslag van deze scan is vergeleken met een eerdere scan van 26 juni 2015. De conclusie van de specialist luidt dat er geen veranderingen zijn opgetreden ten opzicht van de scan van 26 juni 2015. De diameter van de aorta op de plaatsen waar deze verwijd is, is niet toegenomen. Dat betekent dat de situatie onveranderd is en dat het advies blijft staan dat, gelet op het feit dat eerdere pogingen om [klager] te detineren ertoe leidde dat zijn bloeddrukwaarden stegen, het medisch gezien een onwenselijke situatie is om [klager] in detentie te plaatsen. Het is namelijk strikt noodzakelijk dat de bloeddrukwaarden van [klager] binnen het normatieve bereik blijven en dat er geen periodes (of zo min mogelijk) ontstaan dat dit niet het geval is. Alleen als de medische zorg en de omstandigheden tijdens detentie zodanig ingericht kunnen worden dat de bloeddrukwaarden zo optimaal mogelijk gereguleerd (en gemonitord) kunnen worden, is een vervolg van de uitvoering van detentie mogelijk. Dit lijkt vooralsnog het beste plaats te kunnen vinden in het Justitieel Centrum voor Somatische Zorg (JCvSZ) te Scheveningen, omdat men daar snel de beschikking heeft over artsen en een specialist. De behandeling van zijn bloeddruk dient daarnaast plaats te vinden door een internist met het specialisatiegebied hypertensie (hoge bloeddruk). [Dokter Y.S.], internist/nefroloog uit Haaglanden Medisch Centrum is door de internist van het JCvSZ, [dokter Van der K.], bereid gevonden om deze zorg op zich te nemen en de artsen van het JCvSZ

van adviezen te voorzien gedurende de detentieperiode.

[Dokter Y.S.] maakt daarnaast deel uit van het netwerk hypertensie deskundigen in Utrecht.

Het advies is dat er vòòr de uitvoering van de detentie, op zo’n kort mogelijke termijn, een afspraak gepland wordt tussen [klager] en [dokter Y.S.], zodat zij kennis kunnen maken en afspraken kunnen maken met betrekking tot de behandeling en advisering aan de artsen van het JCvSZ.

Het is in het belang van de gezondheid van klager dat hij vertrouwen heeft in de deskundigheid van [dokter Y.S.].

Daarnaast dient de detentiesituatie binnen het JCvSZ zodanig ingericht te worden dat stressvolle situaties zoveel mogelijk gereduceerd worden.

Indien de bloeddrukwaarden van klager, ondanks de voorgestelde en te nemen maatregelen, binnen detentie onvoldoende gereguleerd kunnen worden en te vaak buiten het normatieve bereik vallen, kan dit tot gezondheidsschade leiden die levensbedreigend kan zijn.

In dat geval zal niet anders dan negatief geadviseerd kunnen worden ten aanzien van zijn detentiegeschiktheid op medische gronden.”

De aortaverwijding.

De beroepscommissie stelt op basis van de stukken vast dat klager op 23 december 2015 is gezien door dokter P., cardioloog bij het Academisch Medisch Centrum te Amsterdam. Hieruit volgt dat een echocardiografie is gedaan met de gerichte vraag of er een toename is in de afmetingen van klagers aorta. Daarbij vond de echografist een aortawortel van 44 mm terwijl deze bij het onderzoek

van 26 juni 2015, ook middels echografie, 43 mm bedroeg. Voormelde groei heeft (mede) aanleiding gevormd voor het (eerder) verlenen van strafonderbreking aan klager. Op 30 september 2016 is een nieuwe meting van de aorta verricht. Uit de brief van 6 oktober 2016 van dokter H.S., cardio-thoracaal chirurg bij het St. Antonius Ziekenhuis te Nieuwegein volgt dat de abdominale aorta sinds 26 juni 2015 niet verder is verwijd. De conclusie luidt: "Nu geen groei aorta meer". De beroepscommissie is van oordeel dat niet gebleken is dat niet van voormelde meting van 30 september 2016 kan worden uitgegaan.

Maatregelen door de Staat getroffen ter voldoening aan de geadviseerde voorwaarden.

Reductie stressvolle situaties:
Voor wat betreft de door de medisch adviseur gestelde voorwaarde dat het JCvSZ dusdanig wordt ingericht dat stressvolle situaties zoveel mogelijk worden gereduceerd, is de beroepscommissie van oordeel dat aan deze inspanningsverplichting is voldaan. Onweersproken is dat klager op een driepersoonscel verblijft waar hij meer bewegingsvrijheid heeft dan op een reguliere cel. Ook kan klager zelf bepalen of hij een kamergenoot wenst en of hij interactie wenst met medepatiënten of juist niet. Verder bestaat de mogelijkheid om, naast het algemene dagprogramma, een individueel dagprogramma vast te stellen, met bijvoorbeeld sport onder begeleiding van een fysiotherapeut. Ook wordt aan klager, in het kader van detentiefasering, de mogelijkheid geboden één keer per maand een

weekend met verlof te gaan voor de duur van 52 uur.

Behandeling internist / specialist hypertensie:

Verder heeft de medisch adviseur als voorwaarde gesteld dat de behandeling van klagers bloeddruk dient plaats te vinden door een internist met het specialisatiegebied hypertensie (hoge bloeddruk). Dokter Y.S., internist / nefroloog bij het Haaglanden Medisch Centrum, is in dat kader aangetrokken als onafhankelijke deskundige om de inrichtingsartsen van adviezen te voorzien. Klagers behandelaars in de zin van de Pbw zijn de inrichtingsartsen in het JCvSZ. Zij worden bijgestaan door de directeur somatische zorg, dokter Van der K, die er desgewenst op toeziet dat de behandeling door de inrichtingsartsen en (eventuele) geconsulteerd medisch specialisten medisch inhoudelijk en procedureel correct plaatsvindt. Hoewel dokter Y.S. derhalve niet klagers behandelaar in de zin van de Pbw is, is de beroepscommissie van oordeel dat aan de door de medisch adviseur gestelde voorwaarde is voldaan. Indien niettemin een verschil van inzicht zal ontstaan tussen de betrokken medisch specialisten over de behandeling van klager, is toegezegd dat een onafhankelijke deskundige zal worden ingeschakeld. De beroepscommissie acht het niet onredelijk dat, anders dan eerder toegezegd, deze onafhankelijke deskundige niet reeds voorafgaand aan de tenuitvoerlegging is ingeschakeld. Continuering bloeddrukwaarden binnen de norm:

De medisch adviseur heeft ten slotte als voorwaarde gesteld dat het strikt noodzakelijk is dat de bloeddrukwaarden van klager binnen het normatieve bereik

blijven en dat er geen periodes (of zo min mogelijk) ontstaan dat dit niet het geval is. Gebleken is dat klagers bloeddruk in ieder geval de eerste dagen van zijn huidige verblijf in het JCvSZ hoger waren dan gewent. Op basis van observaties van het personeel is volgens de Staatssecretaris echter twijfel ontstaan over de (correcte wijze van) inname van medicatie door klager. In dat kader zijn de plasmaspiegels van klagers antihypertensieve medicatie afgenomen en onderzocht. Volgens de Staatssecretaris is sprake van een voorlopige uitslag van 'niet-detecteerbare spiegels van antihypertensiva', een uitslag die door klager voorlopig wordt betwist. Wat hiervan ook zij, deze – wellicht – tijdelijke verhoging van de bloeddruk geeft voor de beroepscommissie geen aanleiding om te oordelen dat deze verhoogde bloeddrukwaarden ondanks de voorgestelde te nemen maatregelen, niet binnen detentie voldoende gereguleerd zouden kunnen worden om binnen het normatieve bereik te vallen. De bestreden beslissing is naar het oordeel van de beroepscommissie niet in strijd met artikel 42 van de Pbw, noch met artikel 2 en 3 van het EVRM. Evenmin is de bestreden beslissing onzorgvuldig voorbereid dan wel onvoldoende gemotiveerd. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de Staatssecretaris om klagers verzoek tot het tijdelijk verlaten van de inrichting in het kader van strafonderbreking af te wijzen niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het beroep ten aanzien van b. zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3583/GV

Datum uitspraak:

19 december 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art. 39 en 40a

Samenvatting:

Beslissingsbevoegdheid
strafonderbreking is gemandateerd
aan Staatssecretaris. Nu de belangen
van de slachtoffers niet nader zijn
benoemd en onderbouwd, kan aan die
grond geen doorslaggevende betekenis
worden toegekend. Dat geldt ook voor
de vrees voor het zich niet houden aan
voorwaarden. Klagers gedrag tijdens
detentie geeft daarvoor geen aanleiding
en de wetgever heeft aan het niet
nakomen van voorwaarden al een gevolg
verbonden. Nu de directeur positief
heeft geadviseerd, wordt het beroep
gegrond verklaard. Opdracht tot nieuwe
beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf
van 13 jaar en zes maanden met aftrek,
wegens
- kortweg - zware mishandeling en
doodslag. Aansluitend dient hij eventueel

een subsidiaire hechtenis van 70 dagen te ondergaan in verband met een hem opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Voor zover door en namens klager is aangevoerd dat de bestreden beslissing onbevoegd zou zijn genomen geldt dat de in artikel 39 van de Regeling genoemde bevoegdheid is gemandateerd aan de Staatssecretaris. De bestreden beslissing is mitsdien bevoegd genomen.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Artikel 40a van de Regeling bepaalt dat aan een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft strafonderbreking voor onbepaalde tijd kan worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan deze strafonderbreking is de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert.

De mogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland vloeit voort uit de wijziging van de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (Stb. 2011, 545). Op grond van artikel 15, derde lid, onder c, van het Wetboek van Strafrecht komen veroordeelde vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 niet (langer) in aanmerking voor de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Uit de nota van toelichting bij artikel 40a van de Regeling wordt duidelijk dat er redenen kunnen zijn die zich tegen het verlenen van een strafonderbreking verzetten. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld de belangen van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

De beroepscommissie merkt allereerst op dat de belangen van de slachtoffers en nabestaanden bij beslissingen als deze een rol behoren te spelen maar dat dan van de Staatssecretaris en de adviserende instanties verwacht mag worden dat die belangen éénduidig worden benoemd en onderbouwd. Nu dat hier niet het geval is, kan aan die grond hier geen doorslaggevende rol toegekend worden.

Ook de door de Staatssecretaris aangevoerde grond van de vrees voor het zich niet houden aan de aan de strafonderbreking te verbinden voorwaarden kan de bestreden beslissing niet dragen. Onvoldoende is onderbouwd dat verzoekers gedrag tijdens detentie hiervoor aanleiding geeft, terwijl daarenboven door de wet al een rechtsgevolg is verbonden aan het niet nakomen van de voorwaarden, te weten de tenuitvoerlegging van het resterende deel van de vrijheidsstraf. Gelet daarop en gelet op het positieve advies van de directeur van het PPC, kan de beslissing van de Staatssecretaris niet in stand blijven. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard en aan de Staatssecretaris zal opdracht worden gegeven tot het nemen van een nieuwe beslissing, met inachtneming

van deze uitspraak, binnen een termijn van twee weken na ontvangst van deze uitspraak.

De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het vaststellen van een financiële tegemoetkoming.

Zaaknummer:

16/3790/TA

Datum uitspraak:

16 januari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de FPC Van der Hoevenkliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Geweld en vrijheidsbeperkende middelen; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 56, 57; Geweldsinstructie inrichtingen voor verpleging van ter beschikking gestelden art. 1

Samenvatting:

Klacht over te strakke handboeien tijdens vervoer DV&O. Geen toepassing van geweld. Betreft feitelijk handelen DV&O personeel en daarom niet een voor beklag vatbare beslissing van hoofd inrichting. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

Bij besluit van 19 juli 2010 is door de toenmalige Minister van Justitie een Commissie van Toezicht ingesteld bij DV&O. Bij deze Commissie van Toezicht is nog geen beklagcommissie ingesteld die klachten over (uitvoerings) beslissingen tijdens het vervoer zal beoordelen. Het wetsvoorstel 33844 waarin onder meer de instelling van een dergelijke beklagcommissie zal worden geregeld is sinds 2014 aanhangig bij de Tweede Kamer. Verpleegden kunnen zich derhalve met klachten over vervoer door DV&O nog niet wenden tot een daartoe ingestelde klachtencommissie. De beroepscommissie benadrukt dat zij het van groot belang acht dat de wetgever duidelijkheid schept en uitvoering geeft aan het sinds lange tijd aanhangige wetsvoorstel.

Vooralsnog kunnen verpleegden op dit moment niet rechtstreeks een klacht indienen bij DV&O. In de huidige situatie wordt op grond van de Bvt beoordeeld of het hoofd van de inrichting verantwoordelijk kan worden gehouden voor klachten die het gevolg zijn van het in opdracht van het hoofd van de inrichting uitgevoerde vervoer.

Door of namens het hoofd van de inrichting is aan DV&O verzocht om klager naar het ziekenhuis te vervoeren. Door DV&O is beslist dat omdat sprake zou zijn van vluchtgevaar extra beveiligd vervoer noodzakelijk was. Klager had letsel aan een been en om die reden zijn hem in plaats van een broekstok handboeien aangelegd. Klager beklagt zich over het te strak zitten van de handboeien waardoor

striemen op zijn polsen zijn ontstaan.

De beroepscommissie stelt voorop dat uit artikel 1, aanhef en onder f 1°, van de Geweldsinstructie inrichtingen voor verpleging van ter beschikking gestelden (hierna: de Geweldsinstructie) volgt dat handboeien als een vrijheidsbeperkend middel en niet als geweldsmiddel worden aangemerkt.

De beroepscommissie acht uit de stukken, waaronder de rapporten van DV&O medewerkers, en het behandelde ter zitting niet aannemelijk geworden dat geweld en/of een geweldsmiddel als omschreven in de Geweldsinstructie door de medewerkers van DV&O is toegepast.

Daargelaten dat niet kan worden vastgesteld of de striemen op klagers polsen (mede) veroorzaakt zijn door het niet opvolgen van instructies over de wijze hoe klager zijn handen diende te houden, betreft het verwijt van klager feitelijk handelen van de medewerkers van DV&O. Dergelijk feitelijk handelen betreft geen beslissing als bedoeld in artikel 56 of 57 van de Bvt en derhalve kan de beroepscommissie klager niet in het beklag ontvangen. Zij zal derhalve het beroep van het hoofd van de inrichting gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk in het beklag verklaren.

Zaaknummer:

16/2604/TA

Datum uitspraak:

12 januari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Meer, C.W. van der
Water, mr. R. van de
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Urineonderzoek; Bewegingsvrijheid
afdelingsarrest; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Bvt art. 33

Samenvatting:

Cannabisgebruik in periode tussen twee urinecontroles is aannemelijk indien THC/kreatinine-ratio niet binnen gehanteerde halfwaardetijd voor THC van maximaal veertien dagen is gehalveerd. Gebruik in dit geval niet aannemelijk, zodat voortdurende afdelingsarrest onredelijk is. Beroep gegrond; tegemoetkoming € 72,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder a. overweegt de beroepscommissie het volgende. De beroepscommissie vat klagers beklag op, alhoewel dit niet op al te heldere wijze in klagers klaagschrift is beschreven, als te zijn gericht tegen de beslissing van 8 april 2016 om het op 31 maart 2016 aan klager opgelegde afdelingsarrest te laten voortduren. Dit betreft naar het oordeel van de beroepscommissie

een beslissing waartegen op grond van artikel 56 en 57 Bvt beklag openstaat. De beroepscommissie kan zich derhalve verenigen met de beslissing van de beklagcommissie om klager te ontvangen in zijn beklag.

Op 29 maart 2016 is bij klager een urinecontrole uitgevoerd. Op 31 maart 2016 is de uitslag van die urinecontrole bekend geworden en daaruit bleek een THC-waarde van 149 ng/ml en een THC/kreatinine-ratio van 15. Naar aanleiding van deze uitslag is klager op 31 maart 2016 afdelingsarrest opgelegd. Op 6 april 2016 is bij klager wederom een urinecontrole uitgevoerd. Op 8 april 2016 is de uitslag van die urinecontrole bekend geworden en daaruit bleek een THC-waarde van 84 ng/ml en een THC/kreatinine-ratio van 7,93. De inrichting heeft de uitslag van voornoemde urinecontrole als 'positief' aangemerkt. Om deze reden is op 8 april 2016 beslist tot voortzetting van het eerder aan klager opgelegde afdelingsarrest.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is sprake van een 'positieve' urinecontrole als op grond van de uitslag van die urinecontrole aannemelijk is dat een verpleegde cannabis heeft gebruikt. Indien uit de uitslag van de voorlaatste urinecontrole blijkt dat de THC-waarde nihil is en als uit de uitslag van de laatste urinecontrole een THC-waarde volgt die hoger is dan de afkapwaarde van THC (<50 ng/ml), dan kan op basis van enkel de THC-waarde van de laatste urinecontrole worden geconcludeerd dat de verpleegde in de periode gelegen tussen de twee urinecontroles cannabis heeft gebruikt. In dat geval kan de

laatste urinecontrole als 'positief' worden aangemerkt.

In dit geval echter blijkt uit zowel de uitslag van de voorlaatste urinecontrole – die van 29 maart 2016 – als uit de uitslag van de laatste urinecontrole – die van 6 april 2016 – een THC-waarde die boven de afkapwaarde ligt. In een dergelijk geval kan niet enkel op basis van de bij de laatste urinecontrole gemeten THC-waarde worden geconcludeerd dat sprake is geweest van cannabisgebruik in de periode gelegen tussen de twee urinecontroles. Om te kunnen beoordelen of een verpleegde in de periode tussen de twee urinecontroles in cannabis heeft gebruikt, dienen de gemeten THC/kreatinine-ratio's van de beide urinecontroles met elkaar te worden vergeleken. Gebruik van cannabis in de periode gelegen tussen de twee urinecontroles kan aannemelijk worden geacht indien de THC/kreatinine-ratio is gestegen dan wel niet binnen de gehanteerde halfwaardetijd voor THC is gehalveerd.

De vraag ligt voor van welke halfwaardetijd van THC de inrichting moet uitgaan bij de beoordeling van de vraag of een verpleegde in de periode tussen twee urinecontroles (waarbij een THC-waarde is gemeten) in cannabis heeft gebruikt. De beroepscommissie heeft in uitspraak RSJ 16 december 2015, 14/4759/GA overwogen dat bij de beantwoording van de vraag of een gedetineerde in de periode tussen twee urinecontroles in cannabis heeft gebruikt, moet worden uitgegaan van het voor de gedetineerde meest gunstige 'berekenningsmodel'. In dit meest gunstige model, dat wordt gehanteerd door het Klinisch Farmaceutisch &

Toxicologisch Laboratorium van de Gelre Ziekenhuizen, wordt uitgegaan van een halfwaardetijd van THC van maximaal veertien dagen. De beroepscommissie ziet, ondanks de door de beklagcommissie hierover geuite kritiek, geen reden af te wijken van het in voormelde uitspraak overwogene. Een en ander betekent derhalve dat moet worden uitgegaan van een halfwaardetijd van THC – en daarmee de THC/kreatinine-ratio – van maximaal veertien dagen.

In onderhavig geval is klagers THC/kreatinine-ratio in negen dagen tijd gedaald van 15 naar 7,93. Gelet hierop en in aanmerking genomen voornoemd beoordelingskader is de beroepscommissie van oordeel dat niet aannemelijk is dat klager in de periode tussen de twee urinecontroles in – aldus in de periode van 29 maart 2016 tot 6 april 2016 – cannabis heeft gebruikt. Derhalve heeft de inrichting de op 6 april 2016 bij klager uitgevoerde urinecontrole niet als ‘positief’ kunnen aanmerken.

Nu de inrichting de urinecontrole van 6 april 2016 ten onrechte als ‘positief’ heeft aangemerkt en het afdelingsarrest enkel om reden van de als ‘positief’ bestempelde urinecontrole van 6 april 2016 is voortgezet, is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing, vanwege het ontbreken van noodzaak voor het voortduren van het afdelingsarrest, onredelijk en onbillijk is. De beroepscommissie zal dan ook het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag

alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Zij bepaalt de hoogte daarvan, ervan uitgaande dat het afdelingsarrest op 26 april 2016 is opgeheven, op € 72,=.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie dat hetgeen in beroep is aangevoerd niet tot een andere beslissing kan leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden bevestigd.

Zaaknummer:

16/3477/TA

Datum uitspraak:

11 januari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Daniel MPM, drs. M.R.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC
Oostvaarderskliniek te Almere

Trefwoorden:

Telefoon
Post
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 23, 29, 35, 36

Samenvatting:

Het a. zonder klagers toestemming verwijderen van bestanden van zijn mobiele telefoon en b. kopiëren van mapje 'advocatenpost' met daarin digitale advocatenpost van klagers usb-stick naar gegevensdrager inrichting in strijd met wet. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,= voor a.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft zich erover beklaagd dat de inrichting de door de beklagcommissie gestelde termijn voor het verstrekken van nadere inlichtingen heeft overschreden. De beroepscommissie overweegt dat de wetgever geen rechtsgevolgen heeft verbonden aan de overschrijding van een dergelijke termijn door de inrichting, zodat dit niet tot een gegrondverklaring van het beroep zal leiden. Wel acht de beroepscommissie het vanuit het oogpunt van een juiste rechtsbedeling wenselijk dat de inrichting de door de beklagcommissie gestelde termijnen daadwerkelijk in acht neemt.

Voorts heeft klager zich beklaagd over de beslissing van de beklagcommissie om het beklag, na de aanhoudingsbeslissing, niet opnieuw op een zitting te behandelen. Wat hiervan zij, de beroepscommissie treedt niet in de beoordeling van de door de beklagcommissie gevolgde procedure, nu zij het beklag – voor zover daartegen beroep is ingesteld – in beroep opnieuw ten gronde beoordeelt.

Ten aanzien van het beroep inzake

het beklag onder a. overweegt de beroepscommissie als volgt. De beroepscommissie stelt voorop dat enkel een oordeel zal worden gegeven over klagers klacht over de verwijdering van bestanden van zijn telefoon door de inrichting, nu alleen deze klacht in het klaagschrift is vermeld. Of de inrichting, zoals namens klager in beroep is aangevoerd, terecht bepaalde bestanden op klagers telefoon als ongepast heeft kunnen aanmerken, is voor de beoordeling van voormelde klacht niet relevant, zodat deze vraag in deze uitspraak onbeantwoord zal blijven.

Hoewel de Bvt geen bepaling bevat die betrekking heeft op de onderhavige specifieke situatie, kan op grond van het bepaalde in (artikel 23, vierde lid en artikel 29, tweede lid van) de Bvt wel het uitgangspunt worden afgeleid dat de inrichting aan een verpleegde toebehorende voorwerpen – daaronder begrepen digitale bestanden – niet zonder toestemming van die verpleegde mag vernietigen.

Klager heeft consequent gesteld dat er bij de controle van zijn telefoon in juli 2015 bestanden van zijn telefoon zijn verwijderd. Deze stelling heeft hij onderbouwd door concreet te benoemen welke bestanden er tijdens de controle zijn verwijderd. Zo zijn volgens hem onder andere foto's en/of video's van zijn overleden vader en diens uitvaart van zijn telefoon verwijderd alsmede foto's die hij tijdens verlof van onbekende dames had gemaakt. De inrichting stelt daarentegen dat het onmogelijk is dat er bestanden tijdens de controle van klagers telefoon zijn verwijderd en

onderbouwt deze stelling enkel door te verwijzen naar de algemene werkwijze die wordt gehanteerd bij het controleren van telefoons van verpleegden. De inrichting heeft evenwel niet met toetsbare gegevens onderbouwd, terwijl dat naar het oordeel van de beroepscommissie wel op de weg van de inrichting ligt, dat bij de controle van klagers telefoon in juli 2015 geen bestanden van klagers telefoon zijn verwijderd. In dit kader is van belang dat de inrichting desgevraagd te kennen heeft gegeven dat de kopie die in juli 2015 van klagers telefoon is gemaakt – en aan de hand waarvan had kunnen worden gecontroleerd of de door klager genoemde bestanden daadwerkelijk in juli 2015 op zijn telefoon stonden – inmiddels is verwijderd. Dit komt voor rekening en risico van de inrichting. Dit leidt er in dit geval toe dat de inrichting klagers consequente en concrete stelling onvoldoende onderbouwd heeft betwist. Bij deze stand van zaken acht de beroepscommissie aannemelijk dat de inrichting zonder toestemming van klager bestanden van klagers mobiele telefoon heeft verwijderd.

Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. De beroepscommissie ziet aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen en bepaalt de hoogte daarvan op € 25,=. Deze tegemoetkoming is bedoeld voor het door klager geleden ongemak. Schadevergoedingsaspecten zijn bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming niet meegewogen, nu de hoogte van klagers schade niet

eenvoudig vast te stellen is.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie als volgt. De beroepscommissie neemt als vaststaand aan, nu dit door klager is gesteld en de inrichting niet is weersproken, dat klager op zijn usb-stick een mapje met de naam 'advocatenpost' had staan, waarin hij digitale post van zijn advocaten opgeslagen had. Voorts is niet in geschil dat de inrichting ter controle van klagers usb-stick de gehele inhoud van klagers usb-stick, waaronder ook het mapje 'advocatenpost', heeft gekopieerd naar een gegevensdrager van de inrichting.

Ingevolge artikel 35, derde lid, Bvt kan het hoofd van de inrichting toezicht uitoefenen op de inhoud van brieven bestemd voor of afkomstig van een verpleegde. De beroepscommissie is van oordeel, hoewel dit in de Bvt anders dan in de Pbw niet expliciet is vermeld, dat het kopiëren van brieven bestemd voor of afkomstig van een verpleegde moet worden aangemerkt als het uitoefenen van toezicht in de zin van artikel 35, derde lid, Bvt. Uit artikel 36, eerste lid onder i, Bvt volgt dat het hoofd van de inrichting zijn bevoegdheid als neergelegd in artikel 35, derde lid, Bvt niet mag aanwenden ten aanzien van brieven afkomstig van of bestemd voor de advocaat van een verpleegde. Het vorenstaande betekent dat de inrichting geen kopieën mag maken van post afkomstig van of bestemd voor de advocaat van een verpleegde.

Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat het kopiëren van het mapje 'advocatenpost'

van klagers usb-stick naar een gegevensdrager van de inrichting moet worden aangemerkt als in strijd met artikel 35, derde lid, Bvt. Dat klager die usb-stick in bruikleen van de inrichting had, doet hieraan niet af. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Uit de inlichtingen van de inrichting volgt dat de controle van een usb-stick plaatsvindt door met behulp van zoektermen in de gekopieerde digitale bestanden te zoeken. Gelet hierop acht de beroepscommissie niet aannemelijk dat de inrichting klagers advocatenpost daadwerkelijk heeft gelezen. Om deze reden ziet de beroepscommissie geen aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

16/3492/TA

Datum uitspraak:

11 januari 2017

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Daniel MPM, drs. M.R.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Kijvelanden
te Poortugaal

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Bvt art. 16b onder b

Samenvatting:

Niet gebleken dat klager zodanig onmiddellijk gevaar voor zichzelf of anderen veroorzaakte dat het volstrekt noodzakelijk was b-dwangbehandeling toe te passen. Klager kreeg in ppc a-dwangbehandeling en inrichting had procedure a-dwangbehandeling kunnen opstarten voor komst van klager in inrichting.. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 16b Bvt kan het hoofd van de inrichting als uiterste middel beslissen tot het toepassen van dwangbehandeling:

- a. indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen (hierna: a-dwangbehandeling);
- b. indien dit naar het oordeel van een arts – in een tbs-kliniek zal dit doorgaans de behandelend psychiater zijn – volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden (hierna: b-dwangbehandeling). Uit onderdeel 1.4.3 van de nota van toelichting bij het 'Besluit van 8 maart 2013 tot wijziging van [...] het Reglement verpleging ter beschikking gestelden [...] in verband met de verruiming van de mogelijkheid onvrijwillige geneeskundige behandeling te verrichten' volgt dat het bij b-dwangbehandeling dient te gaan

om een situatie waarin sprake is van (dreiging van) een onmiddellijk gevaar binnen de inrichting.

A-dwangbehandeling is er, zo overweegt de beroepscommissie, voor die situaties waarin wel sprake is van een gevaar, maar niet een onmiddellijk (dreigend) gevaar.

Uit de zich in het dossier bevindende stukken komt het volgende naar voren. Klager is gediagnosticeerd met paranoïde schizofrenie. Zijn gedrag en gedachten worden gedictieerd door zijn psychotische belevingen. Het verleden heeft uitgewezen dat hij vanuit zijn stoornis gevaarlijk gedrag voor zowel anderen als zichzelf kan vertonen. Zo heeft hij in april 2014, vanuit zijn stoornis, zijn moeder mishandeld. Op 21 oktober 2015 heeft klager in het PPC Scheveningen, eveneens onder invloed van zijn stoornis, zichzelf zeer ernstige verwondingen toegebracht door zijn testikels te verwijderen en op te eten en een stukje van zijn penis af te snijden. Klager is op 7 juni 2016 overgeplaatst van het PPC Amsterdam naar De Kijvelanden. In het PPC Amsterdam is klager, vanwege zijn weigering om vrijwillig antipsychotica in te nemen, onder dwang met antipsychotica behandeld. Deze behandeling heeft tot een verbetering van klagers psychische conditie en functioneren geleid. Na opname in De Kijvelanden is hij toegelaten tot de groep en functioneerde hij vrij rustig. Inname van antipsychotica door klager blijft volgens de behandelend psychiater van De Kijvelanden noodzakelijk ter afwending van gevaar voor anderen en klager zelf. Daarnaast is inname van antipsychotica noodzakelijk om te

komen tot enig perspectief op opheffing van de dwangverpleging in een tbs-kliniek. Echter, ook in De Kijvelanden weigerde en weigert klager om vrijwillig de noodzakelijk geachte antipsychotica in te nemen, terwijl het gevaar dat zijn chronische psychose klager doet veroorzaken alleen door middel van inname van antipsychotica kan worden afgewend. Om deze reden is op 9 juni 2016 de bestreden beslissing genomen.

Op grond van het vorenstaande acht de beroepscommissie aannemelijk dat klager met zijn, uit zijn chronisch psychotische stoornis voortvloeiende, gedrag gevaar voor anderen en met name voor zichzelf (als bedoeld in artikel 1, onder t Bvt) kan veroorzaken. Echter, niet aannemelijk is geworden dat ten tijde van de opname van klager in De Kijvelanden sprake was van een zodanig onmiddellijk (dreigend) gevaar voor anderen of zichzelf dat het volstrekt noodzakelijk was om ten aanzien van klager b-dwangbehandeling toe te passen. Bij dit oordeel heeft de beroepscommissie in aanmerking genomen de schriftelijke mededeling van de bestreden beslissing alsmede de toelichting van de inrichting van 12 juli 2016 waaruit blijkt dat klagers psychische conditie en functioneren door de a-dwangbehandeling in het PPC Amsterdam waren verbeterd en dat klager na opname in De Kijvelanden vrijwel direct in een groep kon verblijven en vrij rustig was. Voorts is bij dit oordeel betrokken, zo is de beroepscommissie ambtshalve bekend, dat de directeurs van de PPC's waarin klager voorafgaand aan zijn overplaatsing naar De Kijvelanden heeft verbleven ten aanzien van klager steeds

a-dwangbehandeling hebben toegepast, waaruit kan worden afgeleid dat klager in de PPC's wel gevaar veroorzaakte, maar geen onmiddellijk (dreigend) gevaar. Mede gezien het vorenstaande kan het argument van de inrichting dat een beslissing over het al dan niet toepassen van a-dwangbehandeling – welke beslissing met meer procedurele waarborgen is omkleed dan de beslissing tot b-dwangbehandeling – niet kon worden afgewacht, geen stand houden, te meer niet nu de behandelend psychiater van De Kijvelanden klager reeds in het PPC heeft bezocht en reeds voor klagers overplaatsing naar De Kijvelanden de procedure met betrekking tot a-dwangbehandeling had kunnen opstarten.

Gelet op het vorenstaande komt de beroepscommissie tot het oordeel dat de beslissing om ten aanzien van klager b-dwangbehandeling toe te passen niet als redelijk en billijk kan worden aangemerkt. De beroepscommissie zal derhalve het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen. Zij stelt de hoogte daarvan vast op € 50,=.

Overigens laat de beroepscommissie zich niet uit over de vraag of de inrichting ten aanzien van klager had mogen beslissen tot toepassing van a-dwangbehandeling, nu die vraag niet voorligt. Het is aan de inrichting om te bepalen of zij, gezien de actuele stand van zaken, toepassing van

a-dwangbehandeling ten aanzien van klager noodzakelijk acht.

Zaaknummer:

16/3295/TA

Datum uitspraak:

20 december 2016

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Meer, C.W. van der
Water, mr. R. van de
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Dr. S. van
Mesdag te Groningen

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel
Roken

Artikelen:

Tabaks- en rookwarenwet art. 10; Bvt
art. 56 lid 5

Samenvatting:

Klager ontvankelijk in beklag over vermeende schending recht op rookvrije ruimte door weigering nemen van meer maatregelen om overlast van roken van buurman op diens kamer te voorkomen. Voldoende maatregelen genomen om hinder te voorkomen. Verder aan klager om deur van zijn kamer bij het verlaten daarvan te sluiten. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Allereerst staat ter beoordeling of klagers klacht gericht is tegen een door of namens het hoofd van de inrichting

genomen beslissing als bedoeld in artikel 56 Bvt. Naar het oordeel van de beroepscommissie is klagers klacht gericht tegen de weigering van het hoofd van de inrichting om te voldoen aan klagers verzoeken om andere en/of meer maatregelen te nemen ter voorkoming van de overlast die klager ondervond van de rook die de medeverpleegde in de kamer naast die van hem veroorzaakte. Door die weigering is, zo stelt klager, zijn aan (artikel 10 van) de Tabaks- en rookwarenwet te ontnemen recht op een rookvrije verblijfsruimte geschonden. Gezien het vorenstaande ziet klagers klacht op een beslissing – ingevolge artikel 56, vijfde lid, Bvt wordt een weigering om te beslissen gelijkgesteld met een beslissing – van het hoofd van de inrichting die een vermeende beperking inhoudt van klagers recht op een rookvrije verblijfsruimte, zodat klager op grond van het bepaalde in artikel 56, eerste lid onder e, Bvt ontvankelijk is in zijn beklag.

De beroepscommissie stelt voorop dat zij niet de bevoegdheid heeft om te bepalen dat in de inrichting een algeheel rookverbod of een ander rookbeleid dan het huidige moet worden ingesteld. Die bevoegdheid ligt bij het hoofd van de inrichting. Voorts heeft de beroepscommissie niet de middelen tot haar beschikking om te kunnen beoordelen of het in de inrichting geldende rookbeleid voldoet aan de regels en eisen neergelegd in de Tabaks- en rookwarenwet en de daaruit voortvloeiende regelgeving. De bevoegdheid om toe te zien op de naleving van voornoemde wet- en regelgeving ligt primair bij de

Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit en die autoriteit heeft de geëigende middelen ter beschikking om het vorenstaande te kunnen beoordelen. De beroepscommissie stelt voorts vast dat klagers, op 25 maart 2016 ingediende klacht niet zozeer betrekking heeft op het niet naleven van het rookbeleid in het algemeen, maar specifiek gaat over de overlast die klager ten tijde van het indienen van de klacht ondervond van de rook van de medeverpleegde die in de kamer naast die van hem verbleef. Hoe de situatie op de afdeling nu is, valt buiten het bereik van deze procedure. De beroepscommissie kan alleen een oordeel geven over de situatie in de periode omstreeks het moment van indienen van de klacht. Gezien het vorenstaande staat in deze uitspraak enkel ter beoordeling de vraag of het hoofd van de inrichting in redelijkheid voldoende maatregelen heeft genomen om de overlast die klager in de periode omstreeks het moment van indienen van zijn klacht ondervond van de rook die de medepatiënt in de kamer naast die van klager veroorzaakte, te voorkomen.

Gebleken is dat voornoemde medepatiënt inmiddels niet meer op de afdeling van klager verblijft, zodat het voor de beroepscommissie niet meer mogelijk is zelfstandig de aard en ernst van de rookoverlast waarover het beklag gaat vast te stellen.

Gesteld noch gebleken is dat de medepatiënt in de kamer naast die van klager het rookbeleid – dat inhoudt dat een verpleegde alleen op zijn kamer met de deur dicht mogen roken – overtrad. De inrichting heeft wel te kennen gegeven dat de medepatiënt

in kwestie inderdaad veel rookt en dat dit, ook al werd het rookbeleid nageleefd, op de afdeling te merken was zodra zijn deur open ging. Uit de inlichtingen van de inrichting blijkt dat het personeel van klagers afdeling extra aandacht had voor deze situatie en de medepatiënt in kwestie zo veel als nodig aansprak op het sluiten van zijn deur als hij zijn kamer verliet en, indien nodig, zelf de deur van de kamer van de medepatiënt sloot. Tevens werd de kamer van die medepatiënt twee keer per week gereinigd door een extern schoonmaakbedrijf. De inrichting heeft evenwel meegedeeld dat het ondanks voormelde maatregelen niet te voorkomen is dat er soms een geur van rook afkomstig uit de kamer van de medepatiënt de afdeling op kwam. De beroepscommissie erkent het belang van het kunnen verblijven op een rookvrije afdeling, heeft begrip voor klagers ongenoegens over voornoemde situatie en ziet in dat de inrichting ook nog andersoortige maatregelen had kunnen nemen. Desondanks is zij, ook nu aannemelijk is dat de rookgeur uit de kamer van de medepatiënt soms te ruiken was op de afdeling en dat de deur van de kamer van die medepatiënt niet altijd direct door die medepatiënt of het personeel gesloten werd, van oordeel dat in redelijkheid niet kan worden geoordeeld dat het hoofd van de inrichting niet voldoende maatregelen heeft genomen om te voorkomen dat verpleegden op de afdeling hinder ondervonden van de rook afkomstig uit de kamer van de medeverpleegde in de kamer naast die van klager.

Klager heeft nog gesteld dat hij ook in zijn kamer last had van de rook van

zijn buurman. In dit verband overweegt de beroepscommissie dat klager in zijn klaagschrift heeft vermeld dat hijzelf de deur van zijn kamer openliet als hij van zijn kamer af was. De beroepscommissie is van oordeel dat van een verpleegde mag worden verwacht dat hij zich ook zelf inzet om zijn verblijf in de inrichting zo gerieflijk als redelijkerwijs mogelijk te maken en dat hij zich hiervoor niet volledig kan verlaten op het (al dan niet) handelen van het personeel.

Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie met wijziging van de gronden bevestigen.

Niets afdoende aan het vorenstaande beveelt de beroepscommissie het hoofd van de inrichting aan om door de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit te laten onderzoeken of het in de inrichting geldende rookbeleid voldoet aan de daarvoor geldende wet- en regelgeving.

Zaaknummer:

16/3218/TA

Datum uitspraak:

14 december 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Onderzoek verblijfsruimte

Artikelen:

Bvt art. 29

Samenvatting:

Kamercontrole in avonduren op indicatie vanwege verdenking gebruik mobiele telefoon en internet niet onredelijk. Als gevolg daarvan gehele nacht in andere kamer moeten verblijven zou, indien mogelijk, vermeden moeten worden. In dit geval tijdelijk verblijf op andere kamer niet onredelijk. Beroep directeur gegrond. Beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 29, eerste lid, in verbinding met artikel 23, eerste lid, van de Bvt is het hoofd van de inrichting bevoegd de persoonlijke verblijfsruimte van een verpleegde op de aanwezigheid van voorwerpen, die niet in het bezit mogen zijn, te onderzoeken:

- indien dit onderzoek plaatsvindt in het kader van het algemeen toezicht op de aanwezigheid van verboden voorwerpen in de persoonlijke verblijfsruimten van verpleegden;
- indien dit anderszins noodzakelijk is met het oog op de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen dan wel de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting.

Het hoofd van de inrichting heeft toegelicht dat geplande controles overdag plaatsvinden en controles op indicatie in de avonduren. Laatstgenoemde controles zijn qua aard aanmerkelijk intensiever en tijdrovender, zodat de beschikbaarheid van voldoende personeel om deze

controles uit te voeren een relevante omstandigheid is voor het bepalen van het tijdstip waarop de controles zullen plaats vinden. De beroepscommissie acht het niet onredelijk om hiervoor de avonduren te gebruiken. De verdenking tegen klager en zijn medeverpleegde van gebruik van een mobiele telefoon en toegang tot het internet, waarvoor juist na de insluiting 's avonds gelegenheid zou kunnen bestaan, is naar het oordeel van de beroepscommissie een bijkomende aanvaardbare reden voor de kamercontrole in de avonduren in het voorliggende geval, gelet op de zojuist genoemde wettelijke gronden. Dat de wijze waarop de controle in de avonduren plaatsvindt als consequentie kan hebben dat de verpleegde soms een gehele nacht in een andere kamer moet verblijven zou wel, zo dit enigszins mogelijk is, moeten worden vermeden, maar in het onderhavige geval heeft de beroepscommissie geen omstandigheden aangetroffen voor een oordeel dat dit verblijf onredelijk was. Het beroep van de directeur zal daarom gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/3393/TA

Datum uitspraak:

9 december 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Marle, prof.dr. H.J.C. van

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.

Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Mededelingsplicht; Dwangmedicatie;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 16b onder a, 56

Samenvatting:

Wet stelt niet als eis dat voor elke toediening van medicatie binnen het lopende traject van a-dwangbehandeling een schriftelijke mededeling moet worden uitgereikt. Wel als vorm van goede bejegening wenselijk dat arts van te voren medicatiebeleid en wijziging daarin bespreekt. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. De beroepscommissie stelt vast dat de toediening van medicatie aan klager past binnen het lopende a-dwangbehandelingstraject. De wet stelt niet als eis dat voor elke toediening van medicatie binnen dit dwangtraject een schriftelijke mededeling moet worden uitgereikt. Mitsdien heeft de beklagcommissie terecht klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie het volgende. In de patiënt-arts-relatie is het als een vorm van goede bejegening gebruikelijk en wenselijk dat van te voren wordt

besproken welke medicatie in welke dosering wordt toegediend, alsmede dat eventuele wijzingen in de soort medicatie vooraf worden besproken.

Zaaknummer:

16/3576/JA

Datum uitspraak:

27 december 2016

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Water, mr. R. van de
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Rijks Justitiële
Jeugdinstelling (j.j.i.), locatie De
Hunnerberg te Nijmegen

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Ordemaatregel tijdelijke overplaatsing;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 65; Rjj art. 77

Samenvatting:

Vermeende schending van recht op passende behandeling. Fase 1 Youturn niet bedoeld voor terugkeer na tijdelijke overplaatsing. Niet aannemelijk dat terugplaatsing naar fase 1 in kader van passende behandeling als noodzakelijk en proportioneel kan worden aangemerkt. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=.

Rechtsoverwegingen:

Beklag kan worden ingediend tegen de in artikel 65, aanhef, eerste lid, onder a t/m l, Bjj genoemde beslissingen van de directeur. In artikel 65, eerste lid, aanhef en onder m, Bjj is bepaald dat beklag kan worden ingediend ter zake van enige andere beslissing van de directeur die een beperking inhoudt van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens de Bjj of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt.

Uit artikel 77 van het Reglement justitiële jeugdinrichting (Rij) volgt dat de inrichting een passende behandeling aanbiedt. Onder passende behandeling wordt verstaan zorg van een goed niveau, die in ieder geval doeltreffend, doelmatig en gericht op de jeugdige wordt verleend en die is afgestemd op de reële behoefte van de jeugdige.

Naar het oordeel van de beroepscommissie betreft het beklag een vermeende schending van het recht op passende behandeling zoals dit is omschreven in artikel 77 Rij. Klager is dan ook terecht door de beklagcommissie ontvangen in het beklag.

Naar de beroepscommissie ambtshalve bekend is, bestaat de behandelmethodiek Youturn uit vijf fases, waarbij de eerste drie fases binnen de inrichting plaatsvinden en de laatste twee fases buiten de inrichting. Fase 1 betreft de instroomfase waarin aan de hand van dossiers, rapportages en gesprekken de intake plaatsvindt en een perspectiefplan voor de jongere moet worden opgesteld. Fase 2 betreft

een basistraject waarin het gaat om het volgen van een dagprogramma, waarbij aan de hand van basisprofielen taken en vaardigheden worden aangeleerd en groepsbijeenkomsten plaatsvinden. Fase 3 is een individueel traject dat is bedoeld voor de persoonlijke ontwikkeling van de jongere, waarbij aan de hand van ontwikkelprofielen aan zijn persoonlijke leerdoelen wordt gewerkt.

Op grond van de stukken is voldoende aannemelijk dat klager op grond van zijn gedrag op grond van artikel 27 Bjj tijdelijk in een andere j.j.i. is geplaatst (TVE) met de bedoeling weer in de inrichting terug te keren zodra de TVE niet langer noodzakelijk wordt geacht. Klager verbleef, volgens zijn niet weersproken verklaring, voorafgaand aan de TVE in fase 3 van de behandelmethodiek Youturn. Onbetwist is dat klager bij terugkeer in de inrichting is geplaatst in fase 1 van de behandelmethodiek Youturn op grond van zijn gedrag in de periode van 18 juni tot 5 juli 2016 voorafgaand aan de TVE. Volgens de directeur is dit conform de behandelmethodiek van Youturn. Fase 1 is blijkens de behandelmethodiek van Youturn echter niet bedoeld voor terugkeer na een TVE. Bovendien is op grond van de stukken waarover de beroepscommissie in het onderhavige geval beschikt niet aannemelijk geworden waarom het gedrag van klager vóór de TVE zodanig ernstig is geweest dat zelfs na een TVE van bijna een maand een terugplaatsing naar fase 1 in het kader van een passende behandeling van klager als noodzakelijk en proportioneel kan worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De directeur is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt deze vast op € 30,=.

Zaaknummer:

16/3609/JA

Datum uitspraak:

23 december 2016

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Water, mr. R. van de
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep
en gemeenschappelijke activiteiten;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 22c lid 4

Samenvatting:

Klager moest mogelijk als gevolg van ongelukkige samenloop van omstandigheden m.b.t. zijn groepsgenoten alleen op ITA draaien. Volgens wet verblijven jeugdigen op ITA in beginsel in een groep van twee jeugdigen. Niet gebleken dat contact met andere jongens onmogelijk was. Beklag gegrond, tegemoetkoming € 20,=.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 22 Bjj is in beginsel verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten gedurende tenminste acht en een half uur per dag het uitgangspunt. Een groep bestaat volgens artikel 1, aanhef en onder v, Bjj uit drie of meer jeugdigen.

Krachtens artikel 22c Bjj kan een jeugdige die extra individuele begeleiding behoeft of vanwege een persoonlijkheidsstoornis extra individuele begeleiding behoeft op een ITA worden geplaatst. Op de ITA hebben jeugdigen gedurende ten minste zes uren per dag door de week en ten minste vier uren in het weekeinde gemeenschappelijke activiteiten. Het vierde lid van dit artikel bepaalt dat een jeugdige op een ITA, in afwijking van artikel 1, onder v, in een groep van tenminste twee personen verblijft.

Uitzonderingen op de hoofdregel van verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten zijn mogelijk op grond van de artikelen 23 tot en met 27 Bjj.

Klager heeft er zich in zijn klaagschrift van 2 september 2016 over beklaagd dat hij sinds 1 september 2016 in strijd met de wet 'alleen draait' op de ITA ondanks dat hij geen sanctie heeft, omdat twee jongens van zijn groep in een inkomstenprogramma zitten en een derde jongen vanwege een incident 'twee op een' heeft.

De beklagrechtter is van oordeel dat met een verblijf van een jeugdige met enkel een groepsleider, dus twee personen, is voldaan aan het wettelijk vereiste van

artikel 22c, vierde lid, Bjj en heeft het beklag kennelijk ongegrond verklaard. De beroepscommissie kan dit oordeel niet volgen, nu uit de bovengenoemde wettelijke bepalingen volgt dat jeugdigen op een reguliere afdeling in een groep van tenminste drie jeugdigen verblijven en jeugdigen op de ITA in een groep van tenminste twee jeugdigen, alsmede dat zij deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten. De beroepscommissie zal de uitspraak van de beklagcommissie daarom vernietigen en het beklag opnieuw – ten gronde – beoordelen.

Nu het beklag zonder mondelinge behandeling is afgedaan, klager en de directeur niet ter zitting van de beroepscommissie zijn verschenen en de directeur evenmin schriftelijk op het beroep van klager heeft gereageerd, zal de beroepscommissie uitgaan van de niet weersproken verklaringen van klager in zijn klaagschrift. Daaruit komt naar voren dat ten aanzien van klager geen beslissing tot uitsluiting van verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten is genomen. Wel waren twee jongens van zijn groep vanwege een inkomstenprogramma en een derde jongen vanwege een incident via een 'twee op een'-beslissing uitgesloten van verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten, waardoor klager - zonder dat hij daar zelf enig aandeel in had - vanaf 1 september 2016 alleen op de groep verbleef en aan activiteiten heeft deelgenomen en geen contact met de jongens van zijn groep heeft kunnen onderhouden. Hoewel dit niet het gevolg is van een jegens klager

genomen beslissing, maar mogelijk het gevolg van een ongelukkige samenloop van omstandigheden is geweest, is dit in strijd met het uitgangspunt van de wetgever. Niet is gesteld of gebleken dat de directeur dit niet heeft kunnen voorkomen door bijvoorbeeld klager en de twee jongens die in een inkomstenprogramma zaten met elkaar enige activiteiten te laten hebben, zoals ontbijten en/of sporten. Het beklag zal daarom gegrond worden verklaard.

Nu de rechtsgevolgen van een en ander niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De directeur is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie zal de tegemoetkoming vaststellen op € 10,= per dag. Nu uit de stukken niet meer valt op te maken dan dat klager op 1 en 2 september 2016 geheel individueel heeft moeten draaien, wordt de tegemoetkoming bepaald op € 20,= in totaal.

Zaaknummer:

16/3612/JA, 16/3786/JA en 16/3787/JA

Datum uitspraak:

23 december 2016

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Water, mr. R. van de

Wouda, drs. J.E.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de j.j.i. Het Keerpunt te Cadier en Keer

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 22c lid 4

Samenvatting:

Klager dient volgens wet op ITA in beginsel in een groep van twee jeugdigen te verblijven. Plaatsing op kamer vanwege incidenten niet onredelijk. Daarna alleen op groep verblijven en deelnemen aan activiteiten tijdens opbouwprogramma is in strijd met wet. Niet gebleken dat contact met andere jongens onmogelijk was. Beklag deels on- en deels gegrond, tegemoetkoming € 150,=.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 22 Bjj is in beginsel verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten gedurende tenminste acht en een half uur per dag het uitgangspunt. Een groep bestaat volgens artikel 1, aanhef en onder v, Bjj uit drie of meer jeugdigen.

Krachtens artikel 22c Bjj kan een jeugdige die extra individuele begeleiding heeft of vanwege een persoonlijkheidsstoornis extra individuele begeleiding heeft op een ITA worden geplaatst. Op de ITA hebben jeugdigen gedurende ten minste zes uren per dag door de week en ten minste vier uren in het weekeinde

gemeenschappelijke activiteiten. Het vierde lid van dit artikel bepaalt dat een jeugdige op een ITA, in afwijking van artikel 1, onder v, in een groep van tenminste twee personen verblijft.

Uitzonderingen op de hoofdregel van verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten zijn mogelijk op grond van de artikelen 23 tot en met 27 Bjj.

Niet in geding is dat klager in de periode van 30 augustus 2016 tot 22 september 2016, de periode waar klager over klaagt, geen deel heeft uitgemaakt van de leefgroep van de afdeling Buizerd. De beklagrechtter is van oordeel dat met een verblijf van een jeugdige met enkel een groepsleider, dus twee personen, is voldaan aan het wettelijk vereiste van artikel 22c, vierde lid, Bjj en heeft het beklag kennelijk ongegrond verklaard. De beroepscommissie kan dit oordeel niet volgen, nu uit de bovengenoemde wettelijke bepalingen volgt dat jeugdigen op een reguliere afdeling in een groep van tenminste drie jeugdigen verblijven en jeugdigen op de ITA in een groep van tenminste twee jeugdigen, alsmede dat zij deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten. De beroepscommissie zal de uitspraak van de beklagcommissie daarom vernietigen en het beklag opnieuw – ten gronde – beoordelen.

Klager heeft zich er over beklaagd dat hij in de periode van 30 augustus 2016 tot 22 september 2016 in strijd met de wet geen contact met zijn groepsleden heeft gehad en alleen aan activiteiten heeft moeten deelnemen.

Vast staat dat de directeur in de beklagprocedure daarover het volgende heeft aangevoerd. Klager was op 26 augustus 2016 op zijn kamer geplaatst vanwege het uiten van bedreigingen en intimiderend gedrag jegens een groepsleidster. Op 29 augustus 2016 heeft klager gezegd dat hij de groepsleidster zou negeren en dat zij beter niet in zijn buurt kon komen. Op 30 augustus 2016 heeft klager verzocht om een opbouw van zijn dagprogramma te overwegen. Klager heeft op 7 september 2016 een pedagogische maatregel van verblijf op zijn kamer gekregen omdat hij tijdens een discussie over verlof tegen de gedragswetenschapper heeft gezegd: "Je weet toch dat ik niet eeuwig gevangen zit, op een dag sta ik, net zoals jij aan de andere kant van de poort". Een groepsleider was daarvan getuige. Deze gedragingen vormden volgens de directeur voldoende indicatie om af te wijken van artikel 22c, vierde lid, Bjj, omdat klager met zijn gedrag heeft laten zien dat hij ongeschikt is voor een verblijf op de leefgroep. Klagers gedrag is dermate storend dat het pedagogische klimaat in een leefgroep ernstig wordt bedreigd. Besloten is terug te gaan naar het basale regime om van daaruit weer te werken aan de opbouw. Er is een nieuw zogenaamd opbouwprogramma van een week voor klager samengesteld waarin klager in eerste instantie door twee groepsleiders zou worden begeleid. Indien klagers gedrag voldoende zou zijn om van een werkbaar pedagogisch klimaat te kunnen spreken, zou klager meer uren in de twee op een begeleiding op de leefgroep deelnemen aan activiteiten. Na een succesvolle

opbouw zou klager als voorheen door een begeleider worden begeleid en bij een succesvol verloop daarvan zou hij weer samen met een andere jeugdige deelnemen aan activiteiten op de ITA. Verlof was in het opbouwprogramma niet aan de orde.

Nu klager van 30 augustus tot en met volgens klager 6 september 2016 vanwege incidenten op kamer was geplaatst, zal de beroepscommissie er van uit gaan dat klager in deze periode in het belang van de handhaving van de orde en veiligheid een ordemaatregel als bedoeld in artikel 24 Bjj is opgelegd waarbij klager van verblijf in de groep en deelname aan gemeenschappelijke activiteiten is uitgesloten. De directeur heeft daartoe in redelijkheid kunnen beslissen in het licht van klagers gedragingen jegens de groepsleidster en zijn verklaring tegen de gedragswetenschapper welke verklaring in redelijkheid als bedreigend kon worden opgevat. Het beklag zal in zoverre ongegrond worden verklaard.

In de periode van 7 tot 22 september 2016 was sprake van een 'nieuw opbouwprogramma'.

In de beklagprocedure is niet vastgesteld in hoeverre klager in die periode daadwerkelijk van contact met groepsgenoten verstoken is geweest. Nu de directeur niet ter zitting van de beroepscommissie is verschenen en niet schriftelijk op het beroep heeft gereageerd, zal worden uitgegaan van klagers verklaringen dat hij in de door hem aangegeven periode alleen op de groep verbleef en alleen aan activiteiten heeft moeten deelnemen en geen contact met de jongens van zijn

groep heeft kunnen onderhouden. Dit is in strijd met het uitgangspunt van de wetgever zoals neergelegd in artikel 22c, vierde lid, Bjj. Niet is gesteld of gebleken dat de directeur dit niet heeft kunnen voorkomen door bijvoorbeeld klager en de twee jongens die in een inkomstenprogramma zaten met elkaar enige activiteiten te laten hebben, zoals ontbijten en/of sporten. Het beklag zal daarom in zoverre gegrond worden verklaard.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De directeur is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. Zij zal klager een tegemoetkoming toekennen van € 10,= per dag dat hij in het opbouwprogramma verstoken is geweest van contact met zijn groepsgenoten. Gelet op het totaal van 15 dagen zal zij de tegemoetkoming vaststellen op in totaal € 150,=.

Zaaknummer:

16/3189/JA

Datum uitspraak:

23 december 2016

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Water, mr. R. van de
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de
Rijks JJI locatie Den Hey-Acker

Trefwoorden:

Verlof planmatig; Ontvankelijkheid
materieel; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 65

Samenvatting:

Weigering één verlof vanwege te late
aanvraag door klager is geen intrekking
maar beperking van verlof. Niet door
directeur aangetoond dat aanvraag zeer
laat was. Weigering onredelijk nu klager
steeds op tijd verlof heeft aangevraagd
en onbetwist heeft verklaard dat
anderen die te laat verlof aanvroegen
nog wel met verlof mochten. Beroep
gegrond, tegemoetkoming € 25,=

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat klager ten tijde van het
beklag één keer per week begeleid
verlof heeft en dat hem in de zomer
van 2016 éénmaal begeleid verlof is
geweigerd op de grond dat klager de
verlofaanvraag te laat heeft ingediend.
Anders dan de beklagcommissie is de
beroepscommissie van oordeel dat
deze beslissing niet is aan te merken
als opschorting of intrekking van
verlof, maar als een beperking van het
planmatig verlof van klager waartegen
op grond van artikel 65, eerste lid,
aanhef en onder g, van de Bjj beklag
kan worden ingediend.

Op grond van de stukken en het
behandelde ter zitting staat voldoende
vast dat klager zijn verlofaanvraag
te laat heeft ingediend. Klager heeft
zowel in zijn klaag- en beroepschrift als
ter zitting van de beklagrechtter en de
beroepscommissie verklaard dat hij een

dag te laat de aanvraag heeft ingediend voor verlof dat meer dan een week later zou plaatsvinden. De directeur heeft in de beklagprocedure daarentegen aangevoerd dat klager de aanvraag pas twee dagen voor de verlofdatum heeft ingediend. Aannemelijk is dat klager zijn consequent afgelegde verklaring niet kan onderbouwen omdat hij de schriftelijke verlofaanvraag bij de waarnemend behandelcoördinator heeft ingediend. De directeur moet daarom in staat worden geacht, door bijvoorbeeld het overleggen van die schriftelijke verlofaanvraag van klager, aan te tonen dat klager de aanvraag pas twee dagen voor de beoogde verlofdatum heeft ingediend. Nu de directeur dat niet heeft gedaan, kan niet worden vastgesteld dat de stelling van klager onjuist is. De beroepscommissie zal daarom uitgaan van de door klager consequent afgelegde verklaring dat klager slechts een dag te laat de aanvraag heeft ingediend voor verlof dat meer dan een week later zou plaatsvinden. De beroepscommissie acht het onredelijk en disproportioneel om, zonder dat kennelijk met klager is gesproken over het te laat indienen van zijn verlofaanvraag, op die grond het verlof niet toe te staan. In dat verband is ook van belang dat het er in dit geval niet om gaat dat door het te laat indienen van de aanvraag het toekennen van het begeleid verlof niet meer mogelijk was maar dat de weigering is gebaseerd op het leeraspect. Deze weigeringsgrond verhoudt zich echter niet met de omstandigheid dat klager steeds bij voorafgaande keren het begeleid verlof wel volgens de regels had aangevraagd en hij zich bij eerdere begeleide verloven ook steeds aan de afspraken heeft gehouden. Daarbij is

ook nog in aanmerking genomen dat klager onbetwist heeft verklaard dat andere jongeren wel met verlof mochten nadat zij hun verlofaanvraag te laat hadden ingediend.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De directeur is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt deze vast op € 25,= nu een tegemoetkoming van een extra begeleid verlof niet haalbaar lijkt te zijn in het licht van klagers verklaring dat inmiddels onbegeleid verlof is aangevraagd.

Zaaknummer:

16/2813/JB

Datum uitspraak:

15 december 2016

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de Heddema, drs. H.A.
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Ordemaatregel tenuitvoerlegging elders;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bjj art. 18, 27

Samenvatting:

ITA-plaatsing in kader van correctieplaatsing. Nu selectiefunctionaris en zendende inrichting niet tot ITA-plaatsing hebben beslist, moet het er voor worden gehouden dat de ontvangende inrichting daartoe heeft beslist. Beroep ongegrond, verwijzing zaak naar beklagcommissie bij ontvangende inrichting.

Rechtsoverwegingen:

Het beroep is gericht tegen de beslissing tot tenuitvoerlegging van de door De Hunnerberg genomen beslissing klager in het kader van een correctieplaatsing in Den Hey-Acker te plaatsen, alwaar klager op de ITA-afdeling is geplaatst. In geding is de vraag wie de beslissing tot tenuitvoerlegging van de correctieplaatsing op de ITA heeft genomen.

Vast staat dat de selectiefunctionaris op grond van artikel 12, zevende lid, Bjj bevoegd is een jeugdige te plaatsen op een landelijke ITA-afdeling als bedoeld in artikel 22c Bjj en dat de directeur van de j.j.i. met de ITA-afdeling vervolgens bevoegd is te beslissen tot voortzetting daarvan telkens binnen ten hoogste zes maanden.

Op grond van de stukken is voldoende aannemelijk dat de selectiefunctionaris in klagers geval geen beslissing tot plaatsing van klager op de ITA-afdeling van Den Hey-Acker heeft genomen. Klager is krachtens beslissing van de directeur van De Hunnerberg met toepassing van artikel 27 Bjj, na overleg met de selectiefunctionaris, tijdelijk geplaatst in Den Hey-Acker, met de bedoeling dat klager aldaar

op een reguliere afdeling zou worden geplaatst. Bij brief van 5 juli 2016 heeft de selectiefunctionaris De Hunnerberg ingelicht over de omstandigheid dat klager krachtens de beslissing ex artikel 27 Bjj is geplaatst in Den Hey-Acker op de ITA-afdeling.

Nu uit de stukken naar voren komt dat klager vanwege het gebrek aan reguliere plaatsen op de ITA-afdeling is geplaatst, moet het er voor worden gehouden dat dit een beslissing van de directeur van Den Hey-Acker is geweest.

De selectiefunctionaris heeft klager in het licht van bovenstaande feiten en omstandigheden terecht niet-ontvankelijk verklaard in het bezwaar. De beroepscommissie zal daarom het beroep ongegrond verklaren.

De stukken zullen worden doorgezonden aan de beklagcommissie van j.j.i. Den Hey-Acker met het verzoek om alsnog zo spoedig mogelijk op het beklag te beslissen.